

လက်ဝဲပုံစံစာပေ

မင်းသိင်္ခ

အိန္ဒိယ

Graphic Design: Td Htut
Tel: 253519

မြနန်းနွယ်

(၁)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသို့ ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မွေးနေ့ထောင့်ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေထောင့်တွင်ထိုင်၍
စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ရှိခိုးလေ၏ ။ ထိုသို့ရှိခိုးပြီးနောက် ထိုထောင့်တွင်ရှိသော
ခေါင်းလောင်းကြီးအား ကိုးချက်တိတိ ထိုးလိုက်လေ၏ ။ ပြီးလျှင် စေတီအတွင်း
လိုဏ်သို့ဝင်ကာ လယ်ယာရစ်လှည့်ပတ်၍ ရှိခိုးပြန်၏ ။ ထိုနေရာမှထွက်ပြီးလျှင်
လိပ်ကန်ဘက်သို့သွားရောက်ကာ လိပ်များ ၊ ငါးများ ကို အစာကျွေး၍ ဆုတောင်းလေ၏ ။
ပြီးလျှင် လိပ် ကန်အနီးရှိ လင်းလွန်းပင်လေးအောက်၌ ထိုင်၍ အမောဖြေနေလေ၏ ။
အမောဖြေသည်ဆိုရာ၌ အမှန် တကယ် မောပန်း၍ အမောဖြေသည်မဟုတ်ပေ။ အခြား
လုပ်စရာရှိသောကြောင့် အပျင်းဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏
အသက်သည် သုံးဆယ်မျှသာရှိသေးရာ ဗိုလ်တထောင်စေတီ တော်၏ အတွင်း လိုဏ်ကို
တစ်ပတ်ပတ်ရုံမျှဖြင့် မောပန်ဖွယ်ရာမရှိပေ။ ဤသို့လျှင် လင်းလွန်းပင် ပတ်ရုံမျှဖြင့်
မောပန်းဖွယ်ရာမရှိပေ။ ဤသို့လျှင် လင်းလွန်းပင်အောက်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်
လွယ်အိတ်ထဲတွင်ပါသော ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း
ကမ်းနားဆိပ်ဘက် မှ ဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေညှင်းအေးအေးကလေးကို အတိုက်ခံ၍
နေလေ၏ ။ အချိန်အတန်ကြာ ထိုင်နေသောအခါ၌ အေးစိမ့်စိမ့်ပင် ဖြစ်လာသဖြင့်
လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဆွယ်တာလက်ပြတ်ကလေး ကို ထုတ်၍ ဝတ်လိုက်ရလေတော့၏ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်သည်
ကျွန်ုပ်အနီး သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဘုရားရှိခိုးလေ၏ ။ ထိုသို့ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက်...

“ရွှေတိဂုံစေတီတော်၊ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်၊ ရွှေနားပန်စေတီတော်၊
ရွှေကြက်ယက်စေတီ တော်၊ ရွှေခုံတိုင်စေတီတော်၊ ရွှေစာရံစေတီတော်၊ ရွှေမုဌောစေတီတော်၊
ခုနစ်ဆူသော ရွှေစေတီအ ပေါင်း၌ ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သော မနောမယ ရွှေအဓိဌာန်ခုနစ်ကြိမ်၏

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကို ကျွန်ုပ်၏ သူငယ် ချင်း မောင်ဖေသော်အား အမျှပေးဝေပါ၏ ။
မော်ဖေသော်ရေ... အမျှ...အမျှ..အမျှ..”

ဟု ရွတ်ဆိုလေ၏ ။ ထို့နောက် လူကြီးလည်း ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌ ပင်
ထိုင်လိုက်လေ၏ ။ ထိုသို့ထိုင် ပြီးလျှင် ထိုလူကြီးသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ သူ၏
အိတ်တွင် မီးခြစ်ကိုစမ်းလေ၏ ။ သို့ရာတွင် မီးခြစ်ကို မတွေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်အား..

“မီးတစ်တို့လောက် ပေးပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူကြီးအား ကျွန်ုပ်၏ ဆေးလိပ်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏ ။
ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ် ၏ ဆေးလိပ်၌ မီးတို့လေ၏ ။ မီးတို့ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်က..

“နေစမ်းပါဦး ဦးလေးရဲ့ ။ စောစောက ဦးလေးဆိုတဲ့ ရွှေစေတီခုနစ်ဆူဆိုတာ
ဘာလဲခင်ဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ထိုလူကြီးက..

“ဪ... မောင်ရင်က ကျုပ် ဘုရားရှိခိုးနေတာကို
အစအဆုံးနားထောင်နေတာကိုး။ အဲဒါက ကျုပ်တို့ဆရာကြီး ပေးသွားတဲ့ဓာတ်ပွင့်၊
လာဘ်ပွင့်၊ ကိသ်ဓာတ်၊ ရွှေဓာတ် အဓိဌာန်ကွယံ။ အဲဒီ တုန်း က ကျုပ်က အတော့်ကို
ဒုက္ခရောက်နေတယ်”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆေးလိပ်ကို ဖွာလိုက်လေ၏ ။

“ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်နေတာလဲ ဦးလေးရဲ့ ”

ကျွန်ုပ်က စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက..

“မောင်ရင်... စုံထောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“စုံထောက်မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ စုံထောက်က ကျွန်တော့်လို
မြောင်ဘယ်မေးမလဲ။ သူသိချင်တာကို ဦးလေးမသိအောင် လေ့လာမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်က
ရိုးရိုးအရပ်သားပါ။ ဗဟုသုတလို ချင်လို့ မေးတာပါ။ တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့. ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏ ။

ထိုလူကြီးက ပြုံး လေ၏ ။ ထိုသို့ ပြုံး ပြီးနောက်. .

“ဒီလို မောင်ရင်ရဲ့. .။ အဲဒီ တုန်းက ကျုပ်က အသက်

သုံးဆယ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ ဒုက္ခရောက် နေတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ မောင်ရင်ရယ်။ ဒုက္ခက
တစ်မျိုး တည်းမဟုတ်ဘူး။ ရှစ်မျိုး တိတိ ကျုပ်ဆီကို ရောက်နေတယ်။ နံပါတ် (၁) ဒုက္ခကတော့
ကျုပ်အိမ်မှာ နေတဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ကျုပ်ဆီက ပိုက်ဆံခိုးပြီး
ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ ပိုက်ဆံခိုးတာက အရေးမကြီးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်
ထွက်ပြေးသွားတော့ ကျုပ်မှာ အလုပ်ပျက်တာပေါ့။ နံပါတ်(၂) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်ရဲ့
ကျန်းမာရေးပဲ။ ကျုပ်ကို ဆရာဝန်က တီဘီရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလည်း
ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုတယ်။ မောလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့. တော့ဗျာ။ အသက်ကို
သေမင်းဆီမှာ ဝကွက်ပြီးအပ်ထားရတဲ့ အချိန် ပေါ့ဗျာ။ နံပါတ် (၃) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်က
သမီးကျွန်းဘက်မှာ နေနေတာ။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းက မြို့ ထဲမှာ လုပ်မှ အလုပ်ဖြစ်မှာ ။
ဒီတော့ နေရာသိပ်ပြီးပြောင်းချင်တယ်။ ပြောင်းဖို့ငွေလည်းမရှိဘူး။ အတော့်ကို
ကျပ်တည်းနေတဲ့အချိန်။ နောက် ကျုပ်နေရတဲ့ အိမ်ကလည်း မြေစိုက်တဲ့ကြီးဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့
ရောဂါနဲ့ လုံးဝမသင့်တော်ဘူး။ အဲဒီ တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အိမ်ကောင်းအိမ်သန့်လေးတစ်လုံးတော့ ကိုယ်ပိုင်ရချင်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ
မြေစိုက်တဲ့ကြီးတောင် ကျုပ်က ငှားပြီးနေနေရတာ မဟုတ်လား။

နံပါတ်(၄) ဒုက္ခကတော့ နယ်မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဖခင်ကြီးက

သေလုမြောပါးအချိန်ကို စောင့်နေပြီ။ သူ့ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းသဖြီ လ်ချင်တယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ သေသွားရင်တောင် ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှမရှိတဲ့အတွက် အလောင်းကို
ဖျာလိပ်နဲ့ ပတ်ပြီး ပစ်ရမလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ အတွက်လည်း ကျုပ်စိတ်မှာ

တော်တော်မကောင်းဘဲဖြစ်နေပြန်တယ်။

နံပါတ်(၅) ဒုက္ခကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က အလုပ်လုပ်လို့ ငွေရခဲ့တာတော့ မှန်တယ်။ဒါ ပေမယ့် မစမိ မဆောင်းမိဘူး။ ငွေပိုငွေလုံလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့စဉ် စားသောက် သုံးစွဲနေရတဲ့အပြင် ဘဏ်တိုက်မှာ ငွေလေး သုံးလေး၊ ငါးသောင်းလောက်တော့ ငွေပိုငွေလုံအနေနဲ့ စု ဆောင်းထားချင်တာ အမှန်ပဲ။

နံပါတ်(၆) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူနဲ့ ပဲတွေ့တွေ့ ဩဇာမတည်ဘူး။ အနိမ့်ဆုံးအား ဖြင့် ကျပ်အိမ်မှာ ကျပ်ထမင်းကျွေးထားရတဲ့ ခွေးပိန်မအပေါ်မှာ တောင် ဩဇာမရှိဘူး။ ကျပ်မောင်းရင် ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။ သူများ မောင်းရင် အဲဒီ ခွေးမက တစ်ချက်တည်းနဲ့ ထသွားတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်ဟာ တန်ခိုးဩဇာလေး အတော်အတန်လိုချင်တယ်။ အဲဒါလေးဟာ အမှန်ပါပဲ။

နံပါတ်(၇) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်ဟာ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပြီးလုပ်လာတယ်။ ဘာ အလုပ်မှ ကျုပ်ကို အကျိုး မပေးဘူး။ အလုပ်လည်း မမြဲဘူး။ အလုပ်လေးတစ်ခုတော့ မြဲချင်တယ်။ ပြီး တော့ နေရာထိုင်ခင်းလည်း မမြဲဘူး။ ဟိုပြောင်းလိုက် ဒီရွှေ့လိုက်နဲ့ ။ အဲဒီ တော့ စိတ်တိုင်းကျနေရာ လေး လိုချင်တယ်။

နံပါတ်(၈) ဒုက္ခကတော့ ပြောရမှာ တောင် ရှက်ပါတယ်။ ကျုပ်မျက်နှာကို ကျုပ်မှန် ထဲမှာ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်မျိုး ကြီးဗျ။ ကျက်သရေမရှိသလိုဖြစ်နေတယ်။ သူများ အနေနဲ့ မပြော နဲ့ ။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်ကြည့်တာတောင် ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကျက်သရေမရှိဖြစ်နေ တယ်ဆိုတော့ သူများ အနေနဲ့ ဘယ်လိုနေမလဲဗျ။ အဲဒီ တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ကျုပ်မျက်နှာမြင်ရင် ချစ်ခင်ပါစေ ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့ သူငယ်ရယ်”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးရယ်.. ဦးလေးဒုက္ခ ရှစ်မျိုး ကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပါပဲလား။ အဲဒီ ဒုက္ခ တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ ပြောပါဦး။”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက ပြုံး လေ၏ ။ ထိုသို့ပြုံး ပြီးနောက်..

“စောစောက မောင်ရင်ကြားတဲ့ ရွှေပါတဲ့ ဘုရားခုနစ်ဆူမှာ

အဓိဌာန်လုပ်လိုက်တယ် မောင် ရင်ရဲ့ ။ ကျုပ် တတ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျုပ်တို့ဆရာက ခိုင်းလို့လုပ်တာ။ ကျုပ်တို့ဆရာဆို တာက တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့က အဘမှည့်လို့ခေါ်တယ်။ အခုတော့ မရှိရှာတော့ဘူး။ မရှိရှာ တော့ဘူးဆိုတာ သေပြီလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့အိမ်မှာ သူမရှိတာကိုပြောတာ”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . .

“ဘယ်လို အဓိဌာန်တာလဲ ဦးလေးရဲ့ ။ ပြောပါဦး ဦးလေးရဲ့ ။ ဦးလေးနဲ့

စကားပြောရတာ က လည်း သွားတိုက်ဆေးဘူး ညှစ်ရသလိုပါပဲ။ တစ်ခါညှစ်မှာ တစ်ခါတွက်တယ်။ ကျွန်တော် နားလည် အောင် အစအဆုံး တစ်ခါတည်း ပြောပြလိုက်ပါ ဦးလေးရယ်”

ဟု ပြောရာ ထိုလူကြီးက . .

“စကားပြောတယ်ဆိုတာ အလကားနေရင်း ကရားရေသွန် မပြောရဘူး

မောင်ရင်ရဲ့ ။ ပုစ္ဆန် လက်မ၊ ကက္ကရ စည်ကြီးတီးသလို တစ်ချက်တီးမှ တစ်ခါမြည်ရတယ်ကွယ်။ မောင်ရင်တို့ခေတ်က လူတွေ စကားပြောတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခွန်းမေးရင် ဆယ်ခွန်းလောက် ဖြေနေကြတယ်။ ဥပမာကွာ ထမင်းစားပြီးပြီလားလို့ မေးရင် စားပြီးရင် စားပြီးတယ်လို့ ဖြေဖို့ပဲရှိတယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမ ဟုတ်ဘူး။ စားပြီးပြီ၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ။ အစကတော့ ကြက်သားဟင်းနဲ့ စားဖို့မဟုတ်ဘူး။ အဖေက လည်း နေမကောင်းလို့ သူ့ကို ကြက်သားပြုတ်ကြော်လေးလည်း လုပ်ပေးရင်းနဲ့ ကျန်တဲ့တစ်ခြမ်းကို ပန်းသုံးပွင့်မဆလာလေးနိုင်နိုင်ခပ်ပြီး ကာသလားချက် ချက်တာ။ ဟင်းချိုလေးလည်း သောက်ချင်တာ နဲ့ ကြက်ရိုးကလေးတွေကို ပြုတ်ပြီး ဆူးပုပ်ရွက်ခတ်တာလေ။ ပြီးတော့ ဘောလယ်ကျွန်းဘက်က အင်းသူကြီး ကိုသောင်းစိန်ဆိုတဲ့သူယူလာတဲ့ သုံးဦးစပ် ငါးပိလေးလည်း ကျုံတယ်။ ပြီးတော့ ငါးကျည်း လေးနှစ်ကောင်လောက် မီးဖုတ်ပြီး အဲဒီ ငါးပိရည်ထဲ အသားနှင့်ပြီးထည့်လိုက်တာ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ဂျင်းကလေးတောင် ထောင်းပြီးထည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့တာပါပဲ။ မြိန်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့လို့

ဆိုတာမျိုး ။ မေးတာက တစ်ခွန်းရယ် ဖြေလိုက်တာက ဆယ်ခွန်းလောက်ဖြေနေကြတယ်။ အဲဒါ ဘာလို့ဖြစ်လဲဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်အားနည်းတာကိုပြတာ။ ဒါမှမဟုတ် မေးခွန်းကို နားမလည် တာကို ပြတာ။ ဒီမှာ မောင်ရင် . . ကျုပ်က စိတ်ဓာတ်အားနည်းတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ မေးခွန်းနားမလည် တဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး မောင်။ မောင်ရင် ထပ်ပြီးသိချင်ရင် ထပ်ပြီးမေး။ ဒါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်တိုကို ထိုးချ၍ လွှင့်ပစ်ရင်း...

“ပုစွန်လက်မ၊ ကက္ကရစည်ကြီးလည်းဆိုတော့ တစ်ချက်မေးမှ တစ်ချက်ဖြေမယ်လည်း ပြော ထားတော့ ဦးလေး မထနဲ့ ။ ကျုပ် သိချင်တာတွေ တစ်ခုချင်းမေးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုလူကြီး၏ ခါးကို ကျွန်ုပ်က သိုင်း၍ ဖက်လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ..

“ဟေ့သူငယ်...ယားတတ်တယ်ကွ။ ခါးကိုမဖက်နဲ့ ။ ငါ အခုထိ လူပျို ကြီးလုပ်နေတာ အဲဒီ အချက်ပဲကွ။ ခါးကိုထိတာနဲ့ ကို ယားတာနဲ့ မိန်းမ မယူရတာဟေ့”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ပါက ဖက်ထားသောလက်များ ကို ဖြေပေးလိုက်ရင်း

“ကဲပါ ဦးလေးရယ်... ရွှေစေတီခုနစ်ဆူမှာ ဘယ်လို အဓိဌာန်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးလို ဒုက္ခရှစ်မျိုး တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အမျိုး (၈၀)လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် ထိုလူကြီးက...

“လေမျိုး (၈၀) ပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွာ။ ဒုက္ခမျိုး (၈၀) လို့တော့ မကြားဖူးပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဦးလေးရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောတဲ့အခါမှာ ဒုက္ခကို ဒုက္ခလို့

တစ်မျိုး တည်းမပြောဘူး။ ဒုက္ခသုက္ခလို့ ပြောနေကြတယ်။ ဒုက္ခကိုတော့ နားလည်ပါပြီ။ သုက္ခဆိုတာ ဘာလဲ ဦးလေးရဲ့ ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက..

“သုက္ခဆိုတဲ့စာလုံးတော့ ပါဠိစာလုံးရှိဟန်မတူဘူးကွယ့်။ စကားပြေတဲ့အခါ တုံးတိတ်ကြီးဖြစ် မှာ စိုးလို့ စကားဖို၊ စကားမ အနေနဲ့ ပြောနေကြတာနဲ့ တူပါတယ်ကွာ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဦးလေးနားလည်သလိုပြောရရင် ဒုက္ခဆိုတာက ဆင်းရဲမှု ကွ၊ သုက္ခဆိုတာက ချမ်းသာမှု ထဲကလာတဲ့ ဆင်းရဲမှု ပဲ။ ဥပမာ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားမရှိတဲ့လူဟာ ကားတိုးစီးရတဲ့ ဒုက္ခပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားရှိတဲ့သူကလည်း မင်းတို့၊ ငါတို့လို့ ဒုက္ခမဟုတ်ပေမယ့် ကားဓာတ်ဆီထည့်ရတာတို့၊ ကိုယ့်ကားကို သူများ နဲ့ ပွတ်မိလို့ စိတ်ဆင်းရဲတာတို့တွေ ရှိမှာ ပေါ့။ အဲဒါကတော့ သုခထဲကလာတဲ့ ဒုက္ခမို့လို့ သူ့ကို သုက္ခလို့ ခေါ်လိုက်ဟန်တူတယ်ကွ”

ဟုပြောကာ ထိုလူကြီးသည် သူ၏ စကားကို သူ့ဘာသာသဘောကျ၍ တခွပ်တခွပ်ရယ်လေ၏ ။ အမှန်အားဖြင့် တခပ်ခပ်ရယ်သည်ဟု ပြောရမည့်အစား ထိုလူကြီးရယ်သည့်အခါ၌ ချောင်းသံပါနေ၍ တခွပ်တခွပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် တခွပ်တခွပ်ရယ်သည်ဟု ပြောရခြင်းဖြစ်၏ ။

“ကဲပါ ဦးလေးရယ်... ဦးလေးရဲ့ ရွှေစေတီခုနစ်ဆူအဓိဌာန်အကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီး...

“ကျုပ် အဓိဌာန်ဝင်တာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ အဖော်ပါသေးတယ်။ အဖော်က ဘယ်သူလဲဆိုတော့ မီးရထားရုံးက စာရေးလေး မောင်လှဖေပဲ။ မောင်လှဖေဟာ ရုံးစဝင်ကတည်းက အောက်တန်းစာရေးပဲ။ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အောက်တန်းစာရေးကကို မတတ်ဘူး။ အဲဒီ တော့ သူကလည်း အဓိဌာန်ဝင်ချင်တယ်။ သူလည်းလိုက်ပါရစေဆိုတော့ သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားရတယ်။ အဓိကကတော့ ရွှေစေတီခုနစ်ဆူမှာ ပုတီးစိပ်ရတာ ပါပဲ။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပေါ့။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ စိပ် ရတယ်။ စိတ်ရတဲ့ဂါထာကတော့”

ဟု ဆိုကာ အောက်ပါဂါထာကို ရွတ်ပြုလေတော့၏။

ဝေရာ . ဓံသီယ ဘောဂါစ၊

အနန္တ . ဒီဏ ဘောဂဝါ။

အနန္တ . ဘဇ္ဇ ပရိသော၊

ဘဝသော ပါပုဏေ သိဝံ ။ ။

“အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးရဲ့။”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ထိုလူကြီးက..

“အဓိပ္ပာယ်လို့ မပြောရဘူးကွ။ “အနက်” လို့ ပြောရတယ်။ အနက်က ဒီလိုကွ။

တစ်လုံးချင်း မင်းကိုပြောမယ်။ “ဝေရာ . ဓံသီယ ဘောဂါစ” ဆိုတာက ရန်သူမျိုး ငါးပါးတို့.

မလုယက် မဖျက်ဆီး နိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အနန္တ ဒီဏာ

ဘောဂဝါ” ဆိုတာက အတိုင်းမသိ အဆုံးမရှိသုံးဆောင်၍ မကုန်နိုင်သော

ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။” “အနန္တ ဘဇ္ဇ ပရိသော” ဆိုတာက အတိုင်းမသိ

အဆုံးမရှိ မပျက်စီးနိုင်သော ပရိသတ်ရှိသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ “ဘဝသော ” ဆိုတာက

ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ “ပါပုဏေ” ဆိုတာက ရောက်ရပါ လို၏ လို့.

အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ “သိဝံ” ဆိုတာက နိဗ္ဗာန်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒီ တော့ကွာ အတိုချုပ်

မောင်ရင်နားလည်အောင် အနက်ပေးရရင်တော့ နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ

ရန်သူ မျိုး ငါးပါး ဖျက်ဆီးလို့မရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိပါစေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ။

အတိုင်းမသိ အဆုံးအဆမရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာပါစေ။ အတိုင်းမသိတဲ့ ပရိသတ်လည်း

ကိုယ်မှာ ရှိပါစေလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာ ပေါ့ကွာ။ ငါက စာတတ်ပေတတ် ဘုန်းကြီးမှမဟုတ်ဘဲ။

အတိအကျတော့ အဓိပ္ပာယ် ပြန်မပေးနိုင်ဘူးကွ။ သဘောလောက် ရရင်တော်ရောပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒါဂါထာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေးရယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို အဓိဌာန်ယူရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်ရာ ထိုလူကြီးက..

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်းလုပ်ရမှာ ကွ။ တစ်နှစ်မှာ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ၅၂ ကြိမ်မြောက် လောက်ပါတယ်။ လုပ်ရမှာ က ၄၉ခါတိတိ လုပ်ရမှာ ဆိုတော့ တစ်နှစ်လောက်လုပ်ရမှာ ပေါ့ကွာ။ လုပ်နေတဲ့အတွင်းမှာ လည်း ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကို အမျှဝေရမယ်။ ပြီးတော့ တို့ဆရာကြီးပြောသွားတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အဓိဌာန်လုပ်တဲ့နေ့ကစပြီး ထမင်းစားတဲ့အခါမှာ ကြွေပန်းကန်မှာ ရွှေရေးအနားကွပ်လေးပါတဲ့ဟာမျိုး နဲ့ စားရမယ်ကွာ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းကတော့ ဒါမှ ကိသိဓာတ်မိတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ ငါလည်း မမေးဝံ့လို့ မမေးလိုက်ရဘူး။ ကိသိဓာတ်ဆိုတာ ရွှေဓာတ်နဲ့ တူပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ပုတီးက ဘယ်နှပတ်စိပ်ရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ..

“များများ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ခုနှစ်ပတ်တည်း စိတ်ရမှာ ”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏။

“ပုတီးစိပ်တာက ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေးရယ်။ ဘယ်လိုပုတီးမျိုး နဲ့ စိပ်ရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်ရာ ထိုလူကြီးက..

“ကြို့က်တဲ့ပုတီးနဲ့ စိတ်နိုင်တယ်။ သစ်သားပုတီးနဲ့ စိပ်စိပ်၊ ကျောက်ပုတီးနဲ့ စိပ်စိပ်၊ ကြေးပုတီး နဲ့ စိပ်စိပ် စိပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ဆရာကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကိုးလုံးပုတီးခေါင်းလေးကို ရွှေချပြီးမှစိပ်ရမယ်။

ဒီမှာ မြင်လား။ ငါ့ပုတီး”

ဟု ဆိုကာ ထိုလူကြီးသည် သူ၏ ပုတီးလေးကို ထုတ်ပြလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ပုတီးကို မြင်ရုံမျှနှင့်ပင် ပိတောက်သားပုတီးမှန်း သိလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က..

“ဦးလေးပုတီးက ပိတောက်သားပုတီးပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက..

“မှန်တာပေါ့ မောင်ရင်ရယ်... ကျုပ်က တနင်္ဂနွေသား၊ နာမည်က အောင်သော်တဲ့။ တနင်္ဂနွေရဲ့ မိတ်က ကြာသပတေးမဟုတ်လား။ တနင်္ဂနွေရဲ့ ဓာတ်က စနေမဟုတ်လား။ အဲဒီ တော့ ကြာသပတေး နဲ့ စနေတွေ တဲ့အသားဆိုတော့ ပိတောက်ပေါ့။ အဲဒါလည်း ကျုပ်တို့ကဆရာကြီးပေးခဲ့တဲ့နည်းပါပဲ။ မိတ်ကို ဓာတ်အုပ်ရမယ်တဲ့”

ဟု ပြောပြလေ၏ ။

“ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေး။ တနင်္ဂနွေသားအတွက် ပိတောက်ဆိုတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ တနင်္လာသားအတွက်ဆို ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“တနင်္ဂနွေအတွက် ပိတောက်၊ တနင်္လာအတွက် လက်ပံ၊ အင်္ဂါအတွက် သရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးအတွက် ကသစ်၊ ကြာသပတေးအတွက် အင်ကြင်း။ သောကြာအတွက် စောင်းလျား၊ စနေအတွက် ရှာရအတော်ခက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်နည်းကတော့ ပုတီးကို လင်းလွန်းသားနဲ့ အုန်းသားနဲ့ လုပ်ရတယ်။ လင်းလွန်းသားတစ်လုံး အုန်းသီးတစ်လုံးစီ စီပြီးတော့ လုပ်ရတယ်။ အဲဒါက သိပ်ပြီး အရေးမကြီးပါဘူး။ ဆရာကြီးစကားအရတော့ ပုတီးခေါင်းမှာ ရွှေချရာတာက အဓိဌာန်နဲ့ ပိုပြီးသက်ဆိုင်တယ်။ အဓိဌာန်လုပ်နေတုန်းမှာ လည်း အခြားကုသိုလ်ထက် ဆင်းတုတော်တွေ၊ စေတီတွေ ရွှေချတဲ့ ကုသိုလ်က ပိုပြီးလုပ်သင့်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“အဲဒီ အဓိဌာန်လုပ်ရင် ဘယ်နှကြိမ်လောက်မှာ အစွမ်းပြသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက...

“ငါနဲ့ အတူလုပ်တဲ့ လှဖေဟာ အဓိဌာန်လေးခါလည်းပြီးရော

ရာထူးတက်သွားတယ်။ အခြားလူတွေအတွက်ကတော့ အောက်တန်းစာရေးက အထက်တန်းစာရေးရတာ ဟာ မဆန်းပေမယ့် လှဖေ အတွက်ကတော့ ဘုရင်ခံရာထူးရတာ ထက်တောင် ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူဟာ ရာထူးတစ်ခါမှ မတက်ဖူးဘဲကိုးကွ။ တကယ်တော့ လှဖေဆိုတဲ့ကောင်က ဆန်းတယ်ကွ။ ရာထူးလည်းတတ်ရော ဆက်ပြီး အဓိဌာန်မလိုက်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

“အဲဒီ တုန်းက ဦးလေးကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခရှစ်မျိုး ကရော

အဓိဌာန်ဘယ်နှကြိမ်လုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ပြေပျောက်သွားသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“မင်းက အစစ်အဆေး၊ အမေးအမြန်း ထူတဲ့အကောင်ပဲ။ ပုလိပ်ဘက်မှာ လုပ်ဖို့

ကောင်းတယ်။ ငါက အဓိဌာန်ရှစ်ကြိမ်အထိ မထူးသေးဘူးကွ။ ကိုးကြိမ်ကျမှ ထူးတာ။ ကိုးကြိမ်မှာ ဒုက္ခတစ်ခုပြုတ် သွားတယ်။ ဆယ်ကြိမ်မှာ နောက်ထပ်ဒုက္ခတစ်ခုပြုတ် သွားတယ်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြိမ်လည်း ရောက်ရော ဒုက္ခအားလုံးလောက် နီးနီးပြုတ် သွားတာပေါ့။ တစ်ခုထူးဆန်းတာက ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးဒုက္ခ ဖြစ်တဲ့ မျက်နှာမှာ ကျက်သရေမရှိဖြစ်နေတဲ့ဒုက္ခဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောပြချင်သေးတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော် အသိချင်ဆုံးပါပဲ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“ဒါက ဒီလိုကွ”

ဟု အစဉ်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ရှည်လျားစွာ ပြောပြလိုက်လေတော့သတည်း။

မြန်မာ့

“ဒီလိုမောင်ရင်ရဲ့ ငါတို့ဆရာကြီး အဘမှည့်က ရှေးစကားပုံတွေနဲ့.

ဓာတ်ဆင်လေ့ရှိတယ် ကွယ့်။ အခုလည်း ငါ့ကို ကြွေပန်းကန်မှာ ရွှေရေးအနားကွပ်ပါတဲ့ ပန်းကန်နဲ့ ထမင်းစားရမယ်လို့ ပြောတာဟာ အကြောင်းမဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ။ တို့ မြန်မာစကားပုံမှာ

“မျက်နှာသာပေး၊ ရွှေရေးပန်းကန်တက်” ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ပညတ်ဓာတ်ကိုယူပြီး ငါ့ကို ရွှေရေးပန်း ကန်နဲ့ စားခိုင်းတာ။ လူအများ ရဲ့ မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရအောင်ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးအောင်သော်ကြီးပြောသည့်စကားကို စဉ်းစားနေမိလေ၏ ။ ထို့ ကြောင့် ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“ဘာလဲကွ ။ မင်းက ငါပြောတဲ့စကားကို မယုံလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တို့ဆရာကြီး အဘမှည့်ပြောတဲ့စကားကို မယုံလို့လား”

ဟု မေးလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“ကျွန်တော်က ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံတယ်၊ မယုံဘူးဆိုတဲ့ “ဘက်” တွေနဲ့ မစဉ်းစားပါဘူး။ ယုံတယ်၊ မယုံဘူးဆိုတာဟာလည်း ပုံသေမရှိပါဘူး ယုံစရာရှိတော့လည်း ယုံလိုက်တာပေါ့။ ယုံစရာမ ရှိတော့လည်း မယုံလိုက်တာပေါ့။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“မင်းပြောတဲ့စကား မဆိုးဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းလို မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတုန်းက ဘာမှ မယုံဘူး။ အခုတော့ အကုန်လုံး ယုံနေပြီ။ ဟိုတုန်းက မယုံဘူးဆိုတာ ဘာဆန်းသလဲကွယ်။ အဲဒီ တုန်း က တမလွန်ဘဝရှိတယ်ဆိုတာကိုတောင် မယုံတာ။ အဲဒီ တုန်းက အယူအဆနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် သေပြီးရင်ပြီးပြီလို့ ယူဆခဲ့တာပေ။ ငါ့သူငယ်ချင်းဖေသော်ကို အကြောင်းပြုပြီး တမလွန်ဘဝ ရှိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ယုံ။

နတ်တွေ၊ ဇော်ဂျီတွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံ။ သရဲ၊ တဋ္ဌ၊ မှင်စာ
ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံ။ အကုန်လုံးကို ယုံတော့တာပဲကွာ။ အဲဒီ လို ယုံပြန်တော့လည်း
ယုံတဲ့အ တိုင်း လျှောက်ပြီးတော့လုပ်တော့တာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“အဲဒါ ထားပါဦး ဦးလေးရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ကို ရွှေအဓိဌာန်အကြောင်းပြောပါဦးဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ. . ဦးအောင်သော်က ပြုံး၍ ..

“ပြောရမှာ ပေါ့ကွာ...။ ငါတို့ကို ငါတို့ဆရာကြီးက

ရွှေအဓိဌာန်လုပ်ခိုင်းတဲ့နေ့ကစပြီး ငါတို့နာ မည်တွေကို ရိုးရိုးမခေါ်ဘူးကွ။

ရွှေတပ်ပြီးခေါ်တယ်။ လှဖေကို ရွှေလှဖေတဲ့။ ငါ့ကိုလည်း ရွှေအောင် သော်တဲ့။ တို့နဲ့ အတူ

အဓိဌာန်လိုက်ပြီးဝင်တဲ့ မပန်းနု ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူ့ကို လည်း

ရွှေပန်းနုတဲ့။ အဲဒီ လို ဘာလို့ခေါ်တာ လဲလို့ တို့က တို့ဆရာကြီး အာမုည့်ကို မေးတယ်။

အဲဒီ အခါမှာ အာမုည့်က ရွှေဟိတ်ခတ်ပြီး ရွှေဓာတ်ဆင်ပေးတာဟေ့... လို့

ပြန်ပြီးပြောတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည်...

“ဦးလေး. . .ခဏနေဦး။ ကျွန်တော် စားစရာလေး တစ်ခုခု သွားဝယ်ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး စေတီတော်ဝင်းအပြင်ဘက်တွင် ရောင်းချနေသည့်

ဘယာကြော်ကုလားထံမှ ဘယာကြော် ပူနွေးနွေးတစ်မတ်ဖိုးကို သွား၍ ဝယ်လေ၏ ။

ထိုကုလားသည် ဘယာကြော်ကိုသာမ၊ ဘယာကြော်နှင့်တွဲ ဖက်စားရန် ကြက်သွန်နှင့်

ငရုတ်သီးတောင့်ကိုပါ အဆစ်ပေးလိုက်သေး၏ ။ ကျွန်ုပ် သည် ဦးအောင်သော်ကြီးအား...

“ဦးလေးစားပါ”

ဟု ဆိုကာ ဘယာကြော်ထုပ်ကို ပေးလိုက်၍ ဦးအောင်သော်ကြီးက

“အလွန်ကောင်းတဲ့ အစားအသောက်တွေ ။ တို့ဆရာကြီးဆို သိပ်ကြိုက်တာ။

ဘယာကြော် ဆိုတာ ဘေးဘယာတွေကျော်လွှားသွားတယ်လို့ နိမိတ်ကောက်တယ်ကွ။
ဆရာကြီးက ဘေးဘယာ နဲ့ ကြုံတွေ့နေတဲ့လူတွေကို ဘယာကြော်ကျွေးလေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီလိုဆို ဦးလေးရယ် ဘယာကြော်ပြီးရောင်းတဲ့ကုလားဟာ ဘယ်တော့မှ
ဘေးသယာရောက် စရာမရှိတော့ဘူးပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က..

“မင်းက အတော်ကို ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့ပြောတဲ့ကောင်။ တို့ဆရာကြီးအာမုည့်နဲ့
ဆိုရင်တော့ ဒီလိုမေးလိုက်တာနဲ့ မင်းကို ထွေးခံနဲ့ ပေါက်ပြီးသားပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ဦးလေးရဲ့ ဆရာကြီးကလည်း အတော့်ကို စိတ်ကြီးတာပဲ၊ မသိလို့မေးတာပဲ
အဘရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်လျှင်..

“မင်းဟာက မသိလို့မေးတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ။ ကတ်ပြီးပြေတာပဲ။ မင်းပြောတဲ့
ဘယာကြော် ကုလားက ဓာတ်ဆင်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ရဲ့ ဝမ်းစာရေးအတွက် သူ့ဟာသူ
ကြော်ပြီးရောင်းတာ။ အာမုည့်က ဓာတ်ဆင်တာလေကွာ။ တစ်ခါတုန်းက တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ
သူခိုးဆူတော့ အိမ်ကို သူခိုးမဝင်အောင်ဆိုပြီး သူခိုးရဲ့ ကက်ကင်းဖြတ်တဲ့
ကြက်သွန်တွေဝယ်ပြီး အိမ်အဝင်ဝမှာ ဆွဲကြတာ ကွ။ သူခိုးက တို့အိမ်ကိုတော့ မဝင်ဘူးကွ။
ဒါပေမယ့် တို့ကြက်သွန်သွားဝယ်တဲ့အိမ်က ကြက်သွန် အိတ်ကြီးနှစ်အိတ်တော့
မချသွားတယ်ဟေ့။ သူက ဓာတ်ဆင်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ။ အဲဒီ တော့ သူ့
ကြက်သွန်အိတ်ကြီး ပါသွားတာပေါ့။ တို့က ဓာတ်ဆင်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီ လို
နားလည်မှပေါ့ကွ”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောပြလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်က ကျီစားတာပါ။ မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ ယုံလို့လည်း ဦးလေးကို ရွှေအဓိဌာန်အကြောင်း မေးနေတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်မှပင် ဦးအောင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်
ကျေနပ်သွားလေတော့၏ ။ ထို့နောက် ဦးအောင်သော်က..

“အလျင်တုန်းက စားတဲ့သောက်တဲ့နေရာမှာ ငါဟာ စည်းကမ်းမရှိဘူးကွ။ ဇလုံနဲ့ စားတယ်။ ငါ စားတဲ့ဇလုံဆိုတာလည်း ကြွေရည်သုတ်သံဇလုံကွ။ ကြွေတွေကလည်း ကွာပြီး ကြည့်လို့မကောင်း တော့ပါဘူးကွ။ အဲဒီ လို့ ဇလုံစုတ်နဲ့ ဘာနဲ့ စားတာကွ။ ပြောရမှာ မရှက်ပါဘူးကွ။ တစ်ခါတလေ ဒန်အိုးဖုံးနဲ့ ဘာနဲ့ စားချင်စားပစ်လိုက်တာ။ အဲဒီ တော့ ငါ့ဘဝဟာ အဆင်ပြေသင့်သလောက် အဆင် မပြေဘူးပေါ့ကွ။ လူဟာ တစ်ခါတစ်လေ စားတာ သောက်တာ နေတာ ထိုင်တာ ပုံမကျရင် ကြီးပွား ချမ်းသာဖို့ခက်တယ်။ အဲဒါကို တချို့ လူတွေက မယုံဘူး ဒါပေမယ့် ငါက ကိုယ်တွေ့ဆိုတော့ ယုံတယ်။ ငါ့ဆရာကြီးအဘမူညွန့် တွေ့မှ ဒါတွေကို သိရတာ ။ အစပထမကတော့ မယုံပါဘူးလေ။ နောက်တော့ လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယုံလာရတော့တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“စောစောကစကားကို ပြန်ဆက်ပါဦး။ ရွှေအဓိဌာန်ယူတော့ ဘယ်လိုထူးခြားသွားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“ငါက သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်မှာ တပည့်နှစ်ယောက်လည်း အိမ်မှာ မွေးထားတယ်။ တစ် ယောက်က ထမင်းချက်ဖို့၊ တစ်ယောက်က ကားပြင်ဖို့၊ ယုန်တံဆိပ်၊ လခြမ်းတံဆိပ်တွေ တပ်ထားတဲ့ သင်္ဃန်းမော်တော်ကားသုံးစီးထောင်ထားတယ်။ ကားတွေလည်း အကျိုး မပေးဘူး။ သုံးစီတစ်ခါ တည်းထွက်ရတဲ့ရက် တစ်ခါမှမရှိဘူး။ တစ်စီးထွက် နှစ်စီးပျက်ပဲ။ ငါ ခေါ်ထားတဲ့ တပည့်လေးက လည်း ကားပြင်လိုက်ရတာ နားရတယ်ကိုမရှိဘူး။ လမ်းထဲက လူတွေက သူ့ကို ကောင်းကောင်းမမှတ် မိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမြဲတမ်း

ဆီချေတွေပေနေလို့ ရုပ်ကိုမပေါ်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ကားကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး
ရောင်းပစ်လိုက်တာ သုံးစီးစလုံး တက်တက်ပြောင်ရော ဆိုပါတော့။ အဲဒီ ကစ ပြီး ငါ့ဆီကို
ဒုက္ခတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာတော့တာပဲ။ အရပ်စကားနဲ့ လွယ်လွယ်ပြောရရင်
ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေပြီပေါ့ကွာ။ သုံးနှစ်လောက်ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်လိုက်တာ
ကြွေးတွေတင်၊ လူလည်း စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး စားရသောက်ရမဲ့တဲ့ဘဝကို
ရောက်ရတော့တာပဲဟေ့။ အဲဒီ လိုဖြစ်နေတုန်း မှာ ဆရာကြီး အဘမှည့်နဲ့ မလွှဲကုန်းဘူတာမှာ
ရထားစောင့်ရင်း စပြီးတွေ့တာပဲကွ။ အဲဒီ မှာ အဘမှည့် က ငါ့ကိုကယ်လိုက်တာ။
စပြီးလုပ်ရတာ “ရွှေဘုရား ခုနှစ်ဆူ” မှာ စပြီး အဓိဌာန်ဝင်ခိုင်းတယ်ကွ။ ဂါထာကလည်း
မင်းကိုပြောတဲ့ ဂါထာပဲ။ လုပ်ခါစတော့ မယုံပါဘူးကွာ။ လုပ်သာလုပ်နေရတယ်။ တ ကယ်က
အခြားလုပ်စရာမရှိလို့ လုပ်နေရတာ ။ အဓိဌာန်ရှစ်ပတ်လည်းကျော်ရော ငါ့ဆီကထွက်ပြေး
သွားတဲ့ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ တွံတေးမှာ သွားပြီးဆုံကြတယ်တဲ့။ အဲဒီ မှာ စကားစပ်မိပြီး
ငါ့အကြောင်းကို ပြောကြတယ်။ အဲဒီ လို ပြောမိရာကနေ တို့ဆရာ သနားပါတယ်ဆိုပြီး
ငါ့ဆီကို ပြန်လာကြတာတဲ့။ အဲဒီ လို ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တွံတေးက ဆရာမင်း
ဆိုတဲ့ဆေးဆရာကြီးဆီက ဆေး တွေဝါးတွေ တောင်းလာကြတယ်။ အဲဒီ ဆေးနဲ့ ပဲ ငါလည်း
နေကောင်းသွားတာဟေ့။ သူတို့ ပြန်လာတဲ့နေ့မှာ ပဲ ငါနေတဲ့ တံကြီးရဲ့ နောက်ဘက်က
တိုင်တွေကဆွေးပြီး ပြိုကျတော့တာကိုး။ အဲဒီ မှာ ဆရာတပည့်
သုံးယောက်တိုင်အသစ်တွေဝယ်ပြီး တံကိုပြင်ကြတယ်ကွယ်။ တိုင်ထူဖို့ ကျင်းကို
နက်နက်တူးကြမယ်ဆိုပြီး ဆရာတပည့်သုံးယောက် တစ်လှည့်စီတူးကြတယ်။
ငါတူးတဲ့အလှည့်မှာ တူရွှင်းနဲ့ ထိုးလိုက်တာ ဂေါက်ခနဲမြည်လို့
မြေစာတွေဖယ်ပြီးကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဝက်အူရစ်ပါတဲ့ ကြေးနွားနိုးအိုး
အလတ်စားလေးတစ်လုံးကို သွားတွေတယ်ဟေ့။ ငါလည်း တွင်းပေါ်ကိုဆယ်ယူပြီး
အားရဝမ်းသာ အိုးကို ဖွင့်တော့တာပဲ။ ဝက်အူရစ်က ကျပ်နေလို့ အဖုံးပေါ်က ကြေးကွင်းထဲကို
တူရွှင်း လျှံပြီး ဆရာတပည့်သုံးယောက် ပြိုင်တူ လှည့်ကြတာဟေ့။ အဖုံးလည်း ဖွင့်သွားရော
သုံးယောက် သား ထခုန်လိုက်ကြတာ။ ငါ့တပည့် မက္ကင်းနှစ်ဟာ တွင်းထဲ
ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျသွားလို့ ခြေပွတ်တိုင်လည်သွားတယ်ဟေ့။ အဲဒီ လို ဘာကြောင့်

ထခုန်ရသလဲဆိုတော့ အိုးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါး တွေကွ။ ဝင်းနေတာပဲ။ သွန်ချပြီး ရေကြည့်တာ စုစုပေါင်း သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးပြားရှိတယ်ကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က..

“မူလစုတဲ့သူက တစ်နေ့တစ်ပြား ထည့်သွားဟန်ရှိတယ်။ ဒါဟာ တစ်နှစ်ပြည့်လို့ အိုးပြည့် တော့ မြေကြီးထဲမြုပ်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“မင်းတွေ့တောတာ မဆိုးဘူးကွ။ အဲဒီ လိုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ တို့ဆရာတပည့်သုံးယောက် ဒီအတိုင်း မနေဘူးဟေ့။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ တိုင်တွေဖြုတ်ပြီး လျှောက်ပြီးတူးတော့တာပဲဟေ့။ တဲအိမ်ကြီး လည်း ပြိုရောဆိုပါတော့ကွ။ တဲနေရာတစ်ခုလုံး ကျောက်ပေါက်မာတွေဖြစ်ကုန်တော့တာပဲဟေ့။ ငါ့ တပည့်နှစ်ယောက်က နည်းနည်းလေးအားတာနဲ့ တူးတော့တာပဲ။ သစ်ပင်တွေလည်း သေကုန်ရော ဟေ့။ သစ်ပင်အောက်လည်း တူးတော့တာပဲ။ ငါလည်းပဲ ငါတို့ဆရာကြီး အဘမှည့်ဆီကို အဲဒီ အိုးနဲ့ ပြေးသွားပြီး ပြောတော့တယ်။ ပြီးတော့ အဘမှည့်ကိုလည်း အပြားတစ်ရာရှစ်ဆယ် လှူတယ်။ အဘ သာသနာပြုဖို့ဆိုပြီး ပြောပြီးလှူတယ်။ အဲဒီ မှာ အဘကရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ မင်းတို့ရွှေ မင်းတို့ပြန်ယူသွား။ ငါ ဘာမှ သာသနာမပြုဘူး။ ငါ လုပ်စရာရှိတာလုပ်တာ။ ငါတို့ လူတွေ က သာသနာပြုတာမဟုတ်ပါဘူး။ သံဃာတော်ရှင်မြတ်တွေက သာသနာပြုတာလို့ ပြောပြီးပြန်ပေး လိုက်တယ်”

ဟုပြောပြီးလျှင် ဦးအောင်သော်သည် ရေငတ်သည်ဟုပြော၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း သောက်ရေအိုးစင်မှရေတစ်ခွက်သွား၍ ခပ်ပေးရ၏ ။

ဦးအောင်သော်လည်း ရေသောက်ပြီးနောက် ရေအကျိုး ဆယ်ပါးဆုကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က..

“ဦးလေးရယ်... အလကားရတဲ့ရေတောင် ဆယ်ပါးဆုပေးတယ်။ ဘာယာကြော်ကျွေးတဲ့ဆု ကျွန်တော်ကို မပေးတော့ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“မင်းကတော့ကွာ တို့ဆရာကြီး အဘယ့်ညွှန့်. တွေ့ရင် တောင်ဝေးနဲ့.

ရိုက်ခံရတော့မယ်။ ကတိဖိုးဖတ်ဖို့ တော်တော်ပြောတတ်တဲ့ကောင်ပဲ”

ဟု ပြော၍ ရယ်လေ၏ ။ ထိုနောက် ဦးအောင်သော်က။။

“ငါ့ဒုက္ခတွေကို ငါက များ လှပြီအောက်မေ့နေတာ။ ဆရာကြီးနဲ့. တွေ့တော့မှ

ဆရာကြီးက မင်းဒုက္ခတွေ ပြောစမ်းဆိုပြီး ငါ့ကို ပြောခိုင်းတယ်။ ငါလည်း သူ့ကို

ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒီ မှာ ဆရာ ကြီးက ငါ့ဒုက္ခတွေကို တစ်ခုချင်း ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး

ခွဲခြမ်းပြလိုက်တာ ငါ့မှာ ဒုက္ခရှစ်မျိုး ရှိနေမှန်း သိရ တော့တာပဲ။ အခုလို ရွှေဒင်္ဂါးတွေရတော့
ဒုက္ခရှစ်မျိုး ဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြေလည်သွားတော့တာပေါ့ ကွာ”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က..

“နောက်ထပ် ထပ်ပြီးရသေးသလား ဦးလေး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“ရသေးတယ်ကွ။ ငါတို့.ဆရာကြီးက ငါ့ကို တဲပြန်မဆောက်နဲ့. ဦးတဲ့။

ကျေနပ်အောင် တူးကြည့်လိုက်ဦးတဲ့။ မင်းခြံထဲမှာ ဘာပင်တွေရှိသလဲတဲ့။ ဘယ်လိုငှက်တွေ

လာနားတတ်သလဲတဲ့။ ငါ့ကိုမေးတယ်။ အဲဒီ တော့ ငါက ခေါင်းရင်းဘက်မှာ

သကြားပင်လေးတစ်ပင်ရှိတယ်။ အဲဒီ သကြားပင် မှာ ရွှေပြည်စိုး ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ဟာ

အိပ်တန်းလာပြီးတတ်လေ့ရှိကြောင်း ပြောပြတော့ ဆရာ ကြီးက ရွှေပြည်စိုးငှက် အဲဒီ မှာ

နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ငှက်မစင်စွန့်တဲ့နေရာကို ထပ်ပြီးတူးကြည့်ဦးတဲ့။ အဲဒီ လို မှာ လိုက်တော့

ငါလည်း အိမ်ကိုပြန်လာပြီး ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့. တူရွင်းတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေ

ကိုင်ကြတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ မှာ ထပ်ပြီးရတာ ပေါ့ကွာ။ ထပ်ပြီးရတာ ကလည်း ဝက်အူရစ်ပါတဲ့

ကြေးနွားနို့. အိုးပဲကွ။ ဒါပေမယ့် အိုးက အကြီးကွ။ အဲဒီ ရတဲ့အခါမှာ တော့

ရွှေဒင်္ဂါးတွေမဟုတ်ဘူး။ လက်ဝတ်လက် စားတွေကွ။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေလည်း

ပါတာပေါ့ကွာ။ အဲဒါနဲ့. ငါလည်း အဲဒီ အထဲက ပစ္စည်းတစ် ခုကိုယူပြီး စိန်ဘာဘူကို

ပြကြည့်တယ်။အဲဒီတော့ စိန်ဘာဘူက အဲဒီ ပစ္စည်းကိုကြည့်ပြီး ဒီပစ္စည်းလက် ရာဟာ ခုခေတ် လက်ရာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီပစ္စည်းဟာ အနည်းဆုံး နှစ် ၂၀၀ ကျော်၊ ၃၀၀လောက်က ပစ္စည်းတဲ့။ အဲဒီလိုပြောတယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ဦးလေး.. အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပစ်သလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“ပြောပါမယ်ကွာ”

ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် သူ၏ အိတ်တွင်းမှ ဆေးလိပ်အသစ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ မီးညှိလေတော့၏ ။ ထို့နောက် အနည်းငယ်ရှိုက်ဖွာလိုက်၏ ပြီးလျှင် မီးခိုးများ ကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်ရင်း..

“ငါ့သူငယ်ချင်းဖေသော်အတွက် အလှူအတန်းလုပ်ရမယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဒီကောင်ကြီးကို အမှုအတန်းပေးဝေရမယ်ကွ။ အဲဒါကြောင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချရတယ်ဟေ့။ ကျောက်မျိုး စုံစီခြယ်ထားတဲ့ ရတနာဘယက်တစ်ခုတည်းကကို သုံးသောင်းလောက်ရတယ်ကွ။ အဲဒါနဲ့ ဖေသော်ကြီးအတွက် ဘုန်းကြီး (၂၅)ပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးတယ်။ သင်္ကန်းကပ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ ဆွမ်းစားကျောင်းကောင်းကောင်းမရှိလို့ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးနဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်ပြီးလှူရတယ်ကွ။ ပြီးတော့ ရေစက်ချအမှုပေးဝေလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ငါ့မြို့ ထဲမှာ နေချင်တာနဲ့ မောင်ဂိုမာရီလမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်လမ်း) မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်တယ်။ တဲကြီးကိုလည်း ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်ကြီး ဆောက်ပစ်လိုက်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို အဲဒီ မှာ ထားတယ်။ဘတ်စ်ကားသုံးစီး ပြန်ဝယ်လိုက်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ဘတ်စ်ကားတွေမှာ “ရွှေအိုးကြီး” ဆိုတဲ့ စာတမ်း တွေကို ရေးထားတယ်။ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ငါ လစာရိက္ခာကောင်းကောင်းပေးထားတာပေါ့ ကွာ။ ပြီးတော့ ငါစီးဖို့ ဂျစ်ကားတစ်စီးဝယ်တယ်။ မနက်ဆိုရင် ငါ့တိုက်ခန်းကနေပြီးတော့ သင်္ဃန်းကျွန်းမှာ

ရှိတဲ့ ငါ့တပည့်တွေဆီကို ဂျစ်ကားနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ တာမွေကလေးရောက်တဲ့အခါ အိကြာကွေးဝယ်တယ်။။ သင်္ဃန်းကျွန်းလမ်းကွေ့ရောက်တဲ့အခါကျမှ ကုလားဆိုင်မှာ ဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဝယ်တယ်။ အဲဒီ မှာ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်က ပန်းကန်ဆေးပြီး အသင့်စောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့ တို့ဆရာတပည့်သုံးယောက် လက်ဖက်ရည်နဲ့ အိကြာကွေးကို လွေးကြတော့တာပဲဟေ့။ ပြီးတော့ ငါ့တပည့်မြမောင်က ကားပြင်စရာရှိရင် ပြင်ဆင်တယ်။ ပြင်စရာမရှိရင် အသင်းတိုက်မှာ သွား ပြီး ငွေအပ်တယ်။ ငါ့တပည့်မောင်ညိုကတော့ သင်္ဃန်းကျွန်းဈေးသွားပြီး ဟင်းချက်စရာတွေဝယ်တော့ တာပဲ။ ပြီးရင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်တယ်လေ။ ငါကတော့ ပုတီးစိပ်တော့တာပဲ။ ပုတီး (၁၀) ပတ် ပြီးရင် စာဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ (၁၁) နာရီလောက်မှ မနက်စာစားကြတယ်ဟေ့။ ထမင်းစား ပြီးတဲ့အခါမှာ တို့ဆရာတပည့်သုံးယောက် တစ်ရေးတမောအိပ်ကြသေးတယ်ကွယ်။ အိပ်ရာကနီး တော့ မြမောင်က သူလုပ်စရာရှိတဲ့ ကားအလုပ်ကိုလုပ်တယ်။ မောင်ညိုကလည်း နေ့လယ်နေ့ခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ စီစဉ်တော့တာပဲ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ငါက ပုတီး (၁၀) ပတ် ထပ်စိပ်တယ်။ (၁၀) ပတ်ပြီးရင် စာဖတ်တယ်။ စာဖတ်ပြီး ရေမိုးချိုး လိုက်တာနဲ့က နေခင်းတစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ ရောက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီ မှာ မောင်ညိုက လက်ဖက်ရည်တိုက်တယ်။ ဆရာတပည့်သုံးယောက် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောကြတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ လိုနဲ့ ညနေ (၃)နာရီ၊ (၄)နာရီ ရောက်သွား တော့ မြမောင်က စာဖတ်အသင်းမှာ သွားပြီး ဝိတ်မတယ်။မောင်ညိုက ထမင်းချက်တယ်။ ထမင်းချက်ရင်းနဲ့ ခိုးပြီးဝယ်ထားတဲ့ ပုလင်းလေးကို တစ်ငုံချင်း မော့တော့တာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“မောင်ညိုကတော့ အသောက်အစားရှိတယ်။ မြမောင်က အသောက်အစားမရှိဘူးပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ..

“မြမောင်က အသောက်အစားမရှိဘူးကွ။ ကိုယ်လုံးလည်း သိပ်လှတယ်။ သူ့မြို့

ကို သွားပြီး မောင်ရွေးပွဲဝင်တာ ခုတိယရတယ်။ ပြီးတော့ ညကျောင်းတွေ ဘာတွေတက်ပြီး (၁၀) တန်းတွေ ဘာတွေဖြေသေးတယ်။”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အဲဒါ ထားပါဦး ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖေသော်ဆိုတာကို ဦးလေးက ခဏခဏ ထည့်ပြောတယ်။ ဦးလေးနဲ့ သူနဲ့ က ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတာတုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က..

“အဲဒါက အရှည်ကြီးကွ။ တစ်ထိုင်တည်းပြောလိုလည်း မပြီးဘူး။

ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောမှဖြစ်မှာ ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ကွာ။

ငါ့သူငယ်ချင်းဖေသော်အကြောင်း မင်းကိုပြောပြမယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီးလျှင်...

“အမယ်လေး... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။

ဒီကောင့်အကြောင်းပြောမယ်ကြံကာရှိသေး။ ကြက်သီးတွေထလာလိုက်တာ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ထိုးပြလိုက်ရာ ကြက်သီးများ ထ၍

မွေးညင်းများ မတ်နေအောင်ထောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏ ။ ထိုသို့ တွေ့ပြီးနောက်

ကျွန်ုပ်လက်တွင်လည်း ကြက်သီးများ ထလာ၏ ။ မွေးညင်းများ လည်း ထောင်လာလေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က..

“တော်တော်ဆန်းတာပဲ ဦးလေး။ သူ့အကြောင်းပြောတာနဲ့ ဦးလေးက

ကြက်သီးထတယ်ဆိုတာတော့ ထားပါတော့။ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်ကြက်သီးထရမှာ တုံး။

အခုကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော် လည်း ကြက်သီးထနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“မင်းသိထားဖို့က ဖေသော်က လူမဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ပြောကာ မျက်ရည်များ တတွေတွေစီးကျလာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်အားကြည့်၍ ကရုဏာသက်မိ၏ ။ ထို့ကြောင့် ချော့မော့ရလေ၏ ။

“ဦးလေးရယ်... ကျွန်တော်က အဓိဌာန်အကြောင်း သိချင်လို့ မေးတာပါ။ မဆိုင်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေပါလာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ပြောမှသာ ဦးအောင်သော်သည် မျက်ရည်စများ ကို သုတ်လေ၏ ။
ထိုသို့သုတ်ပြီးနောက်..

“သတိရလို့ပါကွာ...မင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏ ။

“ဒီမှာ ဦးလေး၊ ကမ္ဘာမီးလောင်တဲ့အထဲ ဆီမီးခွက်က တစ်မှောင့် ဆိုတာလိုဖြစ်နေပြီ။ ဦးလေး ရဲ့ ဆရာကြီးအာမှည့်က ရွှေအဓိဌာန်ဆိုပြီး ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူမှာ အဓိဌာန်ဝင်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စဟာ စဉ်းစား ကြည့်ရင် ရန်ကုန်ကလူတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ တခြားမြို့ ကလူတွေ အဲဒီ အဓိဌာန်လုပ်ချင်ရင် အခက်အခဲရှိတာပေါ့။ တည့်တည့်ပြောရရင် လုပ်လို့မရနိုင်ဘူးပေါ့ ဦးလေးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ပြီးလျှင်..

“မင်းကတော့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကတ်သီးကတ်သတ်မေးတတ်တဲ့ကောင်ပဲ။ တို့ဆရာကြီး အာမှည့်နားမှာ နေရင် မင်းကတော့ ဖနောင့်နဲ့ အပေါက်ခံရမယ့်ကောင်ပဲ..”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်က သိချင်လို့မေးတာပါ။ ကတ်သီးကတ်သတ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“စိတ်မဆိုးပါဘူးကွာ...။ အခု မင်းမေးတဲ့မေးခွန်းမျိုး ကို မန္တလေးသား
မောင်ဇင်မြင့်ဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်က မေးဖူးတယ်။ အဲဒီ တော့ အဘမှည့်က
မောင်ဇင်မြင့်ကိုလည်း ရွှေအဓိဌာန်ပေး လိုက်တယ်။ သူ့ကိုလည်း မန္တလေးမှာ ပဲ
လုပ်ခိုင်းတယ်။ မန္တလေးက ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူပေါ့ကွာ။ အဲဒီ မှာ လုပ်ခိုင်းတယ်ဟေ့.. ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။

“မန္တလေးကို ကျွန်တော်ရောက်ဖူးပါတယ်၊ အတော့်ကို နံ့နံ့စပ်စပ်
ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရွှေဘုရား ခုနစ်ဆူတော့ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဘယ်ဟာတွေလဲ ဦးလေးရဲ့. ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

ရွှေစာရံဘုရား

ရွှေကြီးမြင့်ဘုရား

ရွှေကုန်းလွင် • ရွှေကုန်းသော စေတီတော်

ရွှေကြက်ကျဘုရား

ရွှေကျင်္ဂါဘုရား

ရွှေမုဋ္ဌောဘုရား

ရွှေကြက်ယက်ဘုရား

“ရွှေစာရုံ၊ ရွှေကျီးလာ၊ ရွှေကျီးသာ၊ ရွှေကျီးမြင်၊ ရွှေကြက်ယက်၊ ရွှေကြက်ကျ၊
ရွှေကျင်္ဂါ၊ ရွှေမုဋ္ဌော ရယ်လို့ ခုနစ်ဆူရှိပါတယ် ကွာ... ရွှေစာရုံ ဆိုတာကတော့ အများ

သိပြီးသား စောမွန်လှနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ စေတီတော်ပဲ။ မန္တလေး-မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)
ကားလမ်းဘေး အနီးချော့ရွာနားက ဒုဌာတီမြစ်ဘေးမှာ ရှိတယ်။ အနီးချော့ရွာ ကနေ ၃ မိုင်၊ ၂
ဖာလုံလောက်သွားရင် ရွှေစာရံဆိုတဲ့ သာယာတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာရှိတယ်။
အလွယ်ခေါ်တော့ ရွှေစာရံပေါ့ကွာ။ အပြည့်အစုံခေါ်ရင်တော့ ‘သစ္စာဓိဌာန်ရွှေစာရံ
ဆုတောင်းပြည့်သည့် မြတ်စေတီ’ လို့ ခေါ်ရမယ်ကွ “ရွှေကျီးလာ ရွှေကျီးသာစေ တီ” ကတော့
မန္တလေးမြို့ အတွက် အောင်ပင်လယ်ကန်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတယ်။ “ရွှေကူကြီးဘုရား”
ကတော့ မန္တလေး-အမရပူရလမ်းမပေါ်မှာ ရှိတယ်ကွ။
ရွှေကူကြီးလမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်လုံးတပ်ထား တယ်။ “ရွှေမုဋ္ဌောစေတီ” ကတော့
စစ်ကိုင်းချောင်သွားတဲ့ ကားလမ်းဘေးမှာ တင်ရှိတယ်ကွ။ ကျန်တဲ့ စေတီတွေကတော့
မင်းသိပြီးသားပါကွာ။ ပြီးတော့ မင်းကို ပြောရဦးမယ်။ ဒါက ရွှေစေတီတွေကို
ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ပြီးဖူးမြော်အဓိဌာန်လုပ်ရတဲ့ကိစ္စကွ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ကြောင့်မလုပ်နိုင်တဲ့သူ တွေအတွက် ရွှေအဓိဌာန်လုပ်နည်းကိုလည်း ငါတို့ဆရာ အဘမှည့်က
သင်ပြပေးထားပါတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ကျွန်ုပ်အားပြောပြလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“ဦးလေးဟာကလည်းဗျာ...။အဲဒီ လို စေတီတော်တွေကို မသွားဘဲနဲ့
အဓိဌာန်လုပ်လို့ရရင် ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံပြီး သွားမလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်၏ ။ ထိုအခါ ဦးအောင်သော်က..

“ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားပြီးလုပ်တဲ့လူအတွက် သွားပြီးလုပ်ပေါ့ကွာ။
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျမသွား နိုင်တဲ့သူအတွက်တော့ ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူဓာတ်ပုံနဲ့
အဓိဌာန်ဝင်ရင်လည်း ရနိုင်တာပါပဲ။ တို့ဆရာကြီး အဘမှည့်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံကိုတောင် သူက
သိပ်ပြီး အသုံးမခိုင်းဘူးကွ။ ရွှေရေးအနားကွပ်ပါတဲ့ ပန်းကန်(၇)ချပ်ဝယ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့
အဲဒီ ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ဆေးနဲ့ ရွှေစေတီခုနစ်ဆူရဲ့ ဘွဲ့အမည်တွေ ရေးခိုင်းပြီးတော့
ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်စီမှာ ရွှေတစ်ပြားစီချခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ပန်းကန်တွေကို
ဘုရားစင်ပေါ်မှာ တင်ခိုင်းပြီး အဓိဌာန်လုပ်ခိုင်းတယ်ကွ။ ဥပမာ- ရွှေမုဋ္ဌောစေတီ

အဓိဌာန်အလှည့်ဆို ရင် ပုတီးကို ရွှေမုငွေလို ရေးထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ထည့်ပြီး ရှိခိုးခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ပုတီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တရှိတသယူပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဂါထာကို ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို လုပ်ခိုင်းတာတွေ့ဖူးသလဲဆိုတော့ မျက်စိမကောင်းလို့ ကောင်းကောင်း လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ ကရင် အမျိုး သားကြီး စောထွန်းစိန်ကို လုပ်ခိုင်းတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးတယ်ကွ။ အဲဒီ တော့ ငါက အဘရယ်... ကျွန်တော်လည်း ဘုရားတွေ မသွားဘဲ ဦးစောထွန်းစိန်လုပ်သလို လုပ်ရမလားလို့ ပြော တော့ တို့ဆရာကြီးအာမှည့်က ရွှေအောင်သော်ရယ် မင်းအသက်က ငယ်ပါသေးတယ်။ အပင်ပန်းခံ လိုက်ပါ။ ရွှေထွန်းစိန်ကတော့ မျက်စိက မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေလို့ အဲဒီ လိုလုပ်ခိုင်းရတာ လို့ ပြောဖူးတယ်ကွ။ ကျောက်မြောင်းဈေးထဲက ပန်းမာမွတ်ဆိုတဲ့ ပန်းသည်အဘွားကြီးကိုလည်း ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူဓာတ်ပုံ နဲ့ အဓိဌာန်ဝင်ခိုင်းတာ ငါတွေ့ဖူးတယ်ကွ။ အဲဒီ မိန်းမကြီးရဲ့ ဆရာအရင်းက ဆိတ်သားရောင်းတဲ့ မာ မွတ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ မိန်းမကြီးကို ပန်းမာမွတ်လို့ခေါ်တာ။ အဲဒီ မိန်းမကြီးက ပုတီးလေးတစ်ကုံးနဲ့ လိုက်ပြီးဗေဒင်ဟောနေတဲ့မိန်းမကြီးကွ။ နောက်တော့လည်း တို့အာမှည့်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့မှာ ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေရှိတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံလေးတွေကို သူက ရောင်စုံခြယ်ထား တယ်ကွ။ ဘုရားတစ်ဆူရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ရှေ့မှာ ထောင်ပြီး ပုတီးစိပ်တော့တာပဲဟေ့။ ဒါနဲ့ ငါကဒေါ်ပန်းနု ကြီးလို ဓာတ်ပုံနဲ့ အဓိဌာန်ဝင်လို့ရမလားအဘလို့ မေးဖူးတယ်။ တို့အဆရာကြီးအာမှည့်က မင်းက လည်း တော်တော်အသက်သာခိုချင်တာပဲလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူးလို့တော့မပြောဘူးကွ။ အဲဒါထောက်ရင် ရတဲ့သဘောရှိတာပေါ့ကွာ...”

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။ ထို့နောက် ဦးအောင်သော်ကြီးသည် ဆေးလိပ် သောက်ချင်သည်ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း “လက်ညှိုး တံဆိပ်၊ မအေးမေ” ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြေး၍ ဝယ်ရပြန်လေ၏ ။ ပြန်၍ ရောက်သောအခါ ထိုလူကြီးက သူ့သောက်သောဆေးလိပ်မှာ လက်ညှိုး ထိုး ဆေးလိပ်မဟုတ်။ မစိတ်ညွန့်တံဆိပ်သာသောက်သည်ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် စောစောက ၎င်းလွှင့်ပစ်လိုက်သော ဆေးလိပ်တိုလေးကို
ကောက်ယူကြည့်လိုက် ရာ လက်ညှိုး ထိုးတံဆိပ် မအေးမေ ဆေးပေါ့လိပ်ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။ ။ ထို့ကြောင့်

“ဦးလေး စောစောကသောက်တာ လက်ညှိုး ထိုးတံဆိပ် မအေးမေပါ။ ဒီမှာ လေ
ဦးလေး သောက်ပြီးပစ်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်တို”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ ဆေးလိပ်တိုတိုကို ပြလိုက်လေ၏။ ။

ထိုအခါ ဦးအောင်သော်က..

“မင်းဟာ အတော့ကို ကတ်သီးကတ်သတ်ပြောတဲ့ကောင်ပဲ။ စောစောက
ဒီဘုရားထဲကို ငါ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဟောဟိုက ဆေးလိပ်ဆိုင်လေး မဖွင့်သေးဘူးကွ။
ဒီဘက်ကဆိုင်ပဲဖွင့်သေးတယ်။ အဲဒီ ဆိုင်မှာ က တခြား ဘာဆေးလိပ်မှမရှိဘူး။ လက်ညှိုး
ထိုးတံဆိပ် မအေးမေဆေးပေါ့လိပ်ပဲရှိလို့ သောက်ရတာ ဟေ့။ တကယ် ငါသောက်တာ
မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ကွ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မအေးမေဆေးပေါ့လိပ်ကို
ကျွန်ုပ်အိတ်တွင်း သို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ကို ပြေး၍ ဝယ်ရပြန်လေ၏။ ။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ကို ဦးအောင်သော်အား ပေးလိုက်ရာ
ဦးအောင်သော်က...

“မင်းဟာ ဆေးလိပ်ရွေးတဲ့နေရာမှာ တော်တော်ညှိတဲ့ကောင်ပဲကွ။
ဖက်မည်းမည်းကြီးတွေ မရွေးရဘူး။ ဖက်စိမ်းစိမ်းကလေးတွေ ယူရတယ်။
စိမ်းစိမ်းကလေးတွေက ဖက်နုကွ။ သောက်တဲ့နေ ရာမှာ အရသာနည်းနည်းကွာတယ်ကွ။
ပြီးတော့... ဆေးလိပ်ကို လက်နဲ့ ဖျစ်ကြည့်ရတယ်။ ပျော့ပျော့ ကြီးနေရင် ဆေးစာတွေ
ချောင်နေတယ်ကွ။ သောက်တဲ့နေရာမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်တတ်တယ်။ သိပ်ပြီးတော့
မာနေရင်လည်း ဆေးစာတွေကျပ်နေလို့ကွ။ အဲဒီ တော့ သောက်တဲ့အခါမှာ မီးခိုးကောင်း
ကောင်း မလိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ကို နမ်းကြည့်ရတယ်။ မှိုနံ့ရရင်လည်း မယူရဘူး

ငါ့လူရ..”

ဟု ကျွန်ုပ်အားပြောရင်း ၎င်း၏ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိလေတော့၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်ကို စိတ် အေးလက်အေးဖွာနေ၏။ မီးခိုးများ ကို မူ တ်ထုတ်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်က ဦးအောင်သော်အနီးတွင် ထိုင်ကာ ဦးအောင်သော်လှုပ်ရှားပုံကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှုမှတ်သားနေ၏။ ထိုသို့မှတ်သားရင်း..

“ဦးလေးတို့ ဆရာကြီး အဘမည့်နဲ့ ဦးလေးတို့နဲ့ က တော်တော်ကို ရင်းနှီးကြတာကိုး။ သူက ဦးလေးကို ဘယ်လိုပညာမျိုး အဓိကထားပြီး သင်ပေးပါသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က ပြုံး လေ၏။

“ငါ့ကိုတော့ များများ စားစား မသင်ပါဘူးကွာ။ တခြား ထွေထွေထူးထူးလည်း မလုပ်ခိုင်းပါဘူး။ ပုတီးပဲစိပ်ခိုင်းတာပါပဲ။ ပုတီးကိုတော့ အမျိုး မျိုး စိပ်ခိုင်းတယ်ဟေ့။ တစ်ခါတလေ ငါ့ပုတီးတွေကို ယူပြီး သူက သိမ်းချင်သိမ်းထားတာ။ အဲဒီ လို သိမ်းထားပြီး ပုတီးသွားဝယ်ချည်ဆိုပြီး ပုတီးအသစ်နဲ့ စိပ်ချင်စိပ်ခိုင်းတာ။ ငါ့ဆီက သိမ်းတဲ့ ပုတီးချည်းပဲ ငါမှတ်မိသလောက်ပြောရရင် ရှစ်ကုံးကွ။ ပါပုတီး၊ ကြေးပုတီး၊ ကျောက်ပုတီး၊ မျောက်မင်းသွေးခဲပုတီး၊ သမလန်းပုတီး၊ သရိုးပုတီး၊ ဖန်ပုတီး၊ ကြိုး ပုတီး။ အဲဒါတွေအားလုံး သူကယူပြီး သိမ်းလိုက်တာကွ။ နောက်ဆုံးမှာ ငါကပိတောက်သားပုတီးတစ်ကုံးလုပ် ရတယ်။ အဲဒီ ပိတောက်သားကလည်း ငါ့စိပ်လိုက်တာ ပြောင်ပြီးချောမွတ်နေပြီ။ ငါ့ဆရာကြီးရှေ့မှာ မစိပ်ရဲဘူးကွ။ ငါ့ပုတီးကို သိမ်းမှာ စိုးလို့။ ဒါပေမယ့်လည်း ဘယ်ကြာကြာဝှက်နိုင်မလဲကွာ။ သူရှေ့မှာ စိပ်မိတာပါပဲ။ အဲဒီ တော့ သူက ပုတီးကိုယူကြည့်ပြီး “ကောင်းတယ်၊ ပုတီးခေါင်းလေးတော့ လဲပစ်လိုက် ပိတောက်သားလေးနဲ့ ပဲ လေးထောင်ချွန်းချွန်းကလေးလုပ်လိုက် ” ဆိုလို့ ငါလည်း ပုတီးလုပ်တဲ့ဆီ သွားပြီး ခေါင်းလေးလဲပစ်ရတယ်”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ လို လုပ်ခိုင်းတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

“မင်းကသာ ငါ့ကို အခုလို မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးတာကွ။ ငါတို့က ငါတို့ဆရာကြီးကို မေးဝံ့တာမဟုတ်ဘူး။ အမေးမတော်ရင် ခေါင်းကို ခေါက်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး စိတ်တိုလာရင် အနားမှာ ရှိတဲ့ ထွေးခံနဲ့ ကောက်ပေါက်တယ်။ တောင်ဝှေးနဲ့ ရိုက်တယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ပုတီးခေါင်းလေး ကို လေးထောင့်ပုံလဲလိုက်ဆိုရင် လဲလိုက်ရတာ ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မမေးဝံ့ဘူး”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က. .

“ဦးလေးတို့ဟာကလည်း နေရာမကျပါဘူး။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ လိုက်လုပ်နေတဲ့ နောက်လိုက် တွေပဲ။ ဘာလိုင်းဖောလိုဝါးလို့ ခေါ်တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က ပြုံး လေ၏ ။ ထိုသို့ ပြုံး ပြီးနောက်. .

“ဟုတ်တယ် ငါ့လူရေ။ ဘာလိုင်းဖောလိုဝါးပဲပြောပြော၊ ဘာပဲပြောပြော တို့ဆရာကြီး အဘမှည့် နဲ့ ပတ်သက်လို့ တို့က အားလုံးယုံထားရတာ ။ ကြောက်လည်း သိပ်ကြောက်ရတယ်။ မကြောက်တဲ့ လူတွေလည်း ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတာ။ ငါ့မျက်စိနဲ့ မြင်ဖူးတာ များ လှပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငါ့လူရေ။ တို့ဆရာကြီးဟာ တို့အပေါ်မှာ မကောင်းမကြံတာ အမှန်ပဲ။ တို့ရဲ့ ကောင်းကျိုး ကိုလည်း လိုလားတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာလိုင်းပဲပြောပြော၊ ဘာလက်ပဲပြောပြော သူ့ကိုပုံပြီး ယုံ ထားရတာ ။ ထားပါတော့ ငါ့လူရယ်။ စောစောက ငါပြောသလို ပုတီးခေါင်းလေးကို လေးထောင့်ချွန်ချွန် လေးလုပ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ ငါ ပုတီးစိပ်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့ပုတီးကို ယူပြီး ကြည့်ပြန် ရောဟေ့။ အဲဒီ လိုကြည့်ပြီးတော့ သူက ပြုံး တယ်။ ပြုံး ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးဟေ့။ “ရွှေချလိုက်” လို့ ပြော တယ်။ အဲဒီတော့ ငါလည်း ကပျာကယာထပြီး ဘုရားစောင်းတန်းက ပန်းပုဆိုင်ကိုသွားပြီး ရွှေချလိုက် တယ်။ နောက်တစ်ခါ အဘရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်တော့ ငါ့ပုတီးကို အဘက ယူကြည့်ပြီး ပြုံး ပြန်တယ်။ အဲဒီ လို ပြုံး ပြီး “သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ကျောက်ကလေးတွေကပ်လိုက်” လို့ ပြောပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါ လည်း မနေသာတော့ဘဲ

ငွေထည်ပစ္စည်းကလေးတွေရောင်းတဲ့ ကုလားပန်းထိမ်ဆိုင်သွားပြီး ကျောက်နီ၊
ကျောက်စိမ်းတွေဝယ်ပြီး ပန်းပုဆိုင်ကိုသွားပြီး သရိုးနဲ့ ကျောက်ကလေးတွေကို
ကပ်ခိုင်းရတယ်။ အဲဒီတော့ ပုတီးခေါင်းလေးဟာ ရွှေရောင်လက်ပြီး
ပြောင်ပြောင်လက်လက်လေးတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့ ကွာ။ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲလို့
တို့က တို့အဘကို မမေးဝံ့ဘူးကွ။ မေးရင် ခေါင်းကိုခေါက်ဦးမှာ။ အဲဒီပုတီးလေးနဲ့ ငါက
သူ့ရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်တော့ အဘက ပုတီးလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြန်တယ်။ ဘာကြောင့်ပြုံး
မှန်းတော့ မသိဘူးကွ”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က..

“ဦးလေးတို့အဘကလည်း ခဏခဏပြုံးနေတာပဲ။ ကလေးဆိုရင်တော့ အဲဒီလို
ခဏခဏပြုံးရင် သွားပေါက်တော့မယ်။ လူကြီးဆိုရင်တော့ ဘာဖြစ်မယ်မှန်းမသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“အေး.. အဲဒီလို ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်လည်း သိပ်စိတ်ဆိုးတာကွ။
တစ်ခါက ကိုလုဖေ ဆိုတဲ့သူကတော့ အဘရှေ့မှာ အရွှန်းပြောမိလို့ ခေါင်းကို တောင်ဝှေးနဲ့
ရိုက်လိုက်တယ်ကွ။ အဲဒီရိုက်ပြီးနောက် “လူပျက်” လို့ လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်တယ်ကွ။
အဲဒီလိုပြောပြီးကတည်းက ကိုလုဖေလည်း အဘရှေ့မှာ ရွတ်ရွတ်နောက်နောက်
မပြောရဲတော့ဘူးဟေ့”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“ဦးလေးတို့အဘကျင့်စဉ်က တခြားကျင့်စဉ်မဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်း
စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်နေတဲ့ ကျင့်စဉ်ပဲဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“မင်းနဲ့ အဘနဲ့ အတူနေစေချင်တယ်။ မင်းခေါင်းမှာ ဘုရား၊ ထစ်တွေ နည်းမှာ

မဟုတ်ဘူး။ မင်းခေါင်းတစ်လုံး ခူးရင်းသီးလို ဖြစ်နေမှာ ”

ဟု ပြောကာ ဦးအောင်သော်က ရယ်လေ၏ ။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက်

“ငါဟာ စောစောကပြောတဲ့ ပုတီးလေးနဲ့ မကြာခဏ စိပ်မိတယ်။

တစ်လခွဲလောက်ကြာတော့ ပုတီးလေးကို သူက ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့

“တစ်ကုံးလုံး ရွှေချလိုက်တော့” တဲ့။ အဲဒီ တော့ ငါက “အဘရယ်၊ တစ်ကုံးလုံး ရွှေချလိုက်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုစိပ်မှာ တုံး။ စိပ်ရင်လည်း ရွှေတွေကွာကျကုန်မှာ ပေါ့” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီ မှာ အဘက ငါ့ခေါင်းကို “တောင်” ခနဲ ခေါက်ပြီး တော့ “ရွှေစော်နံ့ ပြန်လိုက်ဦးဆိုတာ မင်းလိုကောင်မျိုး ကိုပြောတာ ရွှေအောင်သော်ရဲ့ ” လို့ ဆူတယ် ကွ။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း

ပန်းပုဆိုင်ကိုသွားပြီး ပုတီးတစ်ကုံးလုံးကို ရွှေချလိုက်ရတယ်ဟေ့။ အဲဒီ လိုချပြီး တာနဲ့

သူ့ရှေ့ကိုယူလာတယ်။ အဲဒီ မှာ သူက “အဲဒီ ပုတီးနဲ့ မစိပ်နဲ့ ။ စိပ်ပုတီးမဟုတ်ဘူး။ ဆွဲပုတီး”

တဲ့။ “ဆွဲပုတီး ဆိုတာ ဘာလဲ အဘ” လို့ မေးတော့ သူက “စိပ်ပုတီး၊ ချိတ်ပုတီး၊ ဆွဲပုတီး၊

စွပ်ပုတီး၊ ဆောင်ပုတီး၊ ကြွားပုတီး” အမျိုး မျိုး ရှိတာပေါ့ ။ ဆွဲပုတီးဆိုတာက လည်ပင်းမှာ

ဆွဲထားဖို့။ ချိတ်ပုတီး ဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့ ဘုရားခန်းမှာ ဝိဇ္ဇာတွေကိုလှူဒါန်းပြီး

ချိတ်ပုတီးဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့ ဘုရားခန်းမှာ ဝိဇ္ဇာတွေကိုလှူဒါန်းပြီး ချိတ်ထားတဲ့ ပုတီးကွ။

စွပ်ပုတီးဆိုတာက စိပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ လမ်းသွားရင်း ပုတီးသမားမှန်းသိအောင် လက်မှာ

စွပ်ထားဖို့။ ကိုယ့်ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပေးတဲ့ ပုတီးကိုတော့ အိတ်ကလေးနဲ့ ထည့်ပြီး

သွားလေရာမှာ ယူသွား တဲ့ အဆောင်ပုတီးကို ဆောင်ပုတီးလို့ ခေါ်တယ်။ ကြွားပုတီး

ဆိုတာက ပုတီးကို ထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်ပြီး ဘယ်တောင်မှာ ကျပ်အမိဌာန်ဝင် တုန်းက

တောင်စောင့်ဘီလူးက လာပြီး လက်ဆောင်ပေးသွားတာဆိုပြီး ကြွားလုံးထုတ်တဲ့ ပုတီး။

ဘယ်ဘီလူး၊ ဘယ်သရဲကမှ ပုတီးကို လက်ဆောင်မပေးဘူး။ မြဲမြဲမှတ်ထား” လို့

ပြောဖူးတယ်”

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ..

“နေပါဦး ဦးလေး။ အဲဒီ ပုတီးကြီးကို ရွှေချခိုင်းပြီးတော့ ဦးလေးလည်ပင်းမှာ

ဆွဲခိုင်းတယ်ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါ့ရဲ့ စိပ်ပုတီးကြီးဟာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ဆွဲပုတီးကြီးဖြစ် သွားပါလေရော”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။

“ဦးလေးတို့ဆရာကြီးက သူ့တပည့်တိုင်းကို အဲဒီ လိုလုပ်ခိုင်းသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“မင်းအနေနဲ့ မေးမယ်ဆိုရင်လည်း မေးစရာပဲကွ။ လူတိုင်းကို အဲဒီ လိုမလုပ်ခိုင်းဘူးကွ။ တချို့ လူတွေကျတော့ ပုတီးကို ဆေးအနီရောင် သုတ်ခိုင်းတယ်။ တချို့ ကျတော့ ငွေမင်ရောင်သုတ်ခိုင်း တယ်။ ငါမှတ်မိသလောက်ပြောမယ်ဆိုရင် ရေကျော်ဘက်က ကိုကျော်ရွှေဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူ့စိပ်နေတဲ့ပုတီးကို ငွေမင်သုတ်ရမယ်ဆိုပြီး အတင်းသုတ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ပုတီးကို မစိပ်နဲ့ တော့ ဆွဲပုတီးလုပ်တော့ဆိုပြီး ဆွဲခိုင်းတယ်။ အဲဒီ ကိုကျော်ရွှေမှာ အိမ်ထောင်မရှိဘူးကွ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တော့ မေတ္တာမျှတယ်။ မိန်းကလေးမိဘက သူနဲ့ သဘောမတူဘူး။ မိန်းကလေးကတော့ သူ့ကို မေတ္တာရှိပါတယ်။ အဲဒီ မှာ မိန်းကလေးမိဘဘက်က ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတော့ ကို ကျော်ရွှေနဲ့ သူတို့သမီးရသွားမှာ စိုးလို့ သူတို့သမီးကို နိုင်ငံခြားပို့လိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားဆိုလို့ ဝေး ဝေးမဟုတ်ပါဘူးကွ။ မလေးရှားပို့လိုက်တာပါ။ မလေးရှားမှာ က သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီ လို မိန်းကလေးက နိုင်ငံခြားကိုလည်းထွက်သွားရော ကိုကျော်ရွှေခမျာမှာ ရူးမတတ်ခံစားရတော့ တာပေါ့ကွ။ အဲဒီ တော့ အဘက သူ့ရဲ့ ငွေရောင်ချိတ်ပုတီးကြီးကို စက်ဝိုင်းနှစ်ထပ် ပုံသဏ္ဌာန်ကြမ်း မှာ ခင်းခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကတ်ပြားလေး တစ်ခုပေါ်မှာ လိပ်ပြာရုပ်ကလေးတစ်ခု ရေးပေးတယ်။ အဲ ဒီ လိပ်ပြာရုပ်ကလေးကိုတော့ ငါ ကောင်းကောင်းရေးတတ်တယ်ကွ။ အဘရေးတာကို ကြည့်ပြီး ငါ လေ့ကျင့်ထားတာ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်”

ဟု ဆိုကာ ဦးအောင်သော်သည် လိပ်ပြာရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ရေးပြလေ၏ ။

“ပြီးတော့ ကိုကျော်ရွှေကို နှစ်ထပ်စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်လုပ်ထားတဲ့အထဲကို အဲဒီ လိပ်ပြာရုပ်က လေး ချိုင်းတယ်။ အဲဒီ လို ချိုင်းပြီးတော့ ပုတီးတစ်ခုလုံးကို နှင်းဆီးပန်းတွေ၊ စံပယ်ပန်းတွေ၊ ကံ့ကော် ပန်းတွေ ရှာလို့ရသမျှ ပန်းတွေနဲ့ ပုတီးကို ပျောက်သွားအောင် အုံ့ခိုင်းပြီးတော့ ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်။ ခု နှစ်ရက်ပြည့်အောင် စိပ်ရတယ်။ ဘာကိုစိပ်ရသလဲဆိုတော့. ”

မုစ္ဆလီန္နာ
တောသာယာက
လာသည့်လိပ်ပြာ. .
မောင့်လိပ်ပြာ
မယ့်နှလုံးသားမှာ
နားသည့်တကား။
ဟိမဝန္တာ
သူယောင်ရွာက
လာသည့်လိပ်ပြာ
မယ့်လိပ်ပြာ. . .
မောင့်အသည်းမှာ
နားသည့်တကား။

အဲဒီ လို စိပ်ခိုင်းတယ်ကွ”

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က. .

“ဦးလေးဟာကလည်း ဂါထာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကဗျာကြီးပါလား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က..

“အဲဒါတွေ မင်းပြောမနေနဲ့.။ ကိုကျော်ရွှေရဲ့ မိန်းကလေးဟာ မလေးရှားမှာ

ကြာကြာမနေနိုင် ဘူး။ ချက်ချင်းပြန်လာတော့တာပဲ”

ဟုပြောလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးအောင်သော်ကြီးဆွဲပြသော လိပ်ပြာရုပ်ကလေးကို

ဆွဲတတ်ရန် အတွက် ထိုလိပ်ပြာပုံလေးပါသော စာရွက်ကို ပြန်၍ မပေးဘဲ ကျွန်ုပ်၏

မှတ်စုစာအုပ်အတွင်း၌ သိမ်း ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးအောင်သော်ကြီးပြောပြသော

ချစ်လိပ်ပြာဂါထာ သို့မဟုတ် အဝေး ရောက်ချစ်သူအား ပြန်လည်၍ ခေါ်ယူနိုင်သော်ဂါထာကို

အလွတ်ကျက်မှတ်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ ရေးသွင်းလိုက်ရလေတော့သတည်း။

မြနန်းနွယ်

(၃)

“ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီးအတွက် ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ်စသည်တို့ကို ရှာဖွေကာပေးရ၏။ ဗဟာကြော်လည်း ကျွေးပြီးဖြစ်၏။ သူပြောသောစကားများ မှာ လည်း လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ နားမှထ၍ မသွားချင်အောင် ရှိလေတော့၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်သည် သိမ်ဖြူလမ်းထိပ်ရှိ ကာကာကုလားဆိုင်သို့ သွားကာ သတ္တုရေနွေးကရားလေးတစ်လုံးကို အပေါင်း ပေး၍ ငှားယူပြီးလျှင် ရေနွေးကြမ်းပါထည့်၍ အကြမ်းပန်းကန်လုံးကလေးနှင့်အတူဦးအောင်သော်ကြီး ထံသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီးအား ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်ငှ်ပေး၏။ ဦးအောင်သော်ကြီးသည်လည်း ကျွန်ုပ်ငှ်ပေးသော ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက်...”

“ဒါကုလားဆိုင်က ရေနွေးအိုးကွ၊ အကြမ်းခြောက်ခတ်ထားတဲ့ ရေနွေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တဲ့ အချိုခြောက် အကျရည်ကို ထည့်ထားတာကွ။ သောက်လို့တော့ သိပ်မကောင်း ဘူး။ မြန်မာအကြမ်းခြောက်မှ ကောင်းတာကွ၊ ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်။ ရေနွေးကြမ်းကို ဒီအတိုင်း မသောက်နဲ့ ကွ။ ရေနွေးတစ်အိုးကို နီးပြားလေးနဲ့ ဆားလေးနှစ်ကောက်လောက် ခတ်ပြီးမှ သောက်ရ တယ်ကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လေရောဂါမဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ခြောက်ကိုလည်း ဒီအတိုင်းမခတ်ရဘူးကွ။ ဒယ်အိုးသန့်သန့်လေးထဲမှာ ထည့်ပြီး လှော်ပြီးမှ ခတ်ရတယ်။ လက်ဖက် ခြောက်အနံ့ ပိုပြီးမွှေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ကျွန်တော်က ရေနွေးကြမ်း မသောက်ပါဘူးဦးလေးရယ်၊ အဲဒါကြောင့်

ကျွန်တော့်အတွက် ဦးလေးပြောတာတွေဟာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် မေးချင်တာက သင်္ဃန်းကျွန်းအိမ်နေရာက ရခဲ့တဲ့ ရွှေတွေ နောက်တော့ဘယ်လိုကုန်သွားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက....

“မင်းဟာကလည်းကွာ၊ အခုမှ အပျိုတော်ထွက်ခါစ ရှိသေးတယ်၊ အတင်းကို ဇာတ်သိမ်းခိုင်း နေပြီလား”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက် ဆက်ကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟေ့၊ ရွှေတွေ ကုန်သွားတာလည်း ငါကမနုမ္မာပါဘူး။ လောကမှာ ငါနုမ္မာတ သဆုံးကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းဖေသော်ကွ၊ ဖေသော်ကြောင့်လည်း ငါက ငါတို့ဆရာကြီး “အာမုည”နဲ့ လည်း ပိုရင်းနှီးတာ၊ ဖေသော်ဆိုတဲ့ အကောင်လည်းကွာ သနားဖို့ သိပ်ပြီးကောင်းတာ”

ဟု ပြော၍ အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးမောနေလေတော့၏ ။

ဦးအောင်သော်ကြီးသည် သူ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများ ဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားပြီးလျှင် ဆွေးမြည့်နေပုံရ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ဆွေးမြည့်ခြင်းကို ရပ်တန့်သွားစေရန်အတွက်...

“ဦးလေးတို့ ဆရာကြီး အာမုညက ဦးလေးကို နောက်ထပ်ပညာတွေ ပေးသေးသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သေး၏ ။ ထိုအခါကျမှပင် ဦးအောင်သော်ကြီးသည် အဝေးသို့ ငေးမော နေရာမှ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအား စူးစူးရှရှ ကြည့်လိုက်လေ၏ ။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ဒီလိုကွ တို့ဆရာကြီးက တို့ကို ပညာသတ်သတ် သင်ပေးတာတော့မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်တဲ့ အခါတွေမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်ပေးတယ်ကွ၊ ခိုင်းစရာရှိတာတွေ

ခိုင်းတယ်ကွ၊ အဲဒါဟာ ပညာ သင်တာပဲနဲ့ တူပါတယ်ကွ၊ ဆရာကြီးက စကားပြောရင် “ဓာတ်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ တော်တော် များများ ပါတယ်ကွ၊ ဥပမာကွာ ငါတို့က သူ့ရှေ့မှာ ထမင်းစားတယ်ဆိုပါတော့။ ငါက ရှောက်သီးတွေ ထမင်းထဲညှစ်ထည့်ပြီး စားတယ်ကွ၊ အဲဒါကို သူကမကြိုက်ဘူး ဆိုပါတော့ကွာ။ တကယ် သူပြောရမှာက “အောင်သော်ရေ အချဉ်တွေသိပ်မစားနဲ့ ” လို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမပြောဘူးကွ၊ “ဟေ့ ရွှေအောင်သော် အချဉ်ဓာတ်တွေ သိပ်ပြီးမစားနဲ့ ” တဲ့ကွ၊ အချဉ်ကို အချဉ်လို့ မပြောဘူး။ အချဉ်ဓာတ်တဲ့ကွ။ အဲဒီ မှာ တို့နဲ့ မဝင်းဆိုတဲ့ ပညာသင်ဖက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပါ သေးတယ်ကွ၊ သူက ကုလားကပြားကွ၊ သူက အချဉ်မကြိုက်ဘူး။ အချိုကြိုက်တယ်။ သူကလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူးကွ၊ တို့ ဆရာကြီးကို သူက သမီးကတော့ အချိုပဲကြိုက်တယ်လို့ သွားပြီးပြောတယ်။ အဲဒီ မှာ ဆရာကြီးက သူ့ကို “ဟဲ့ ဇေတဘာရီမ နင့်ကျတော့လည်း အချို ဓာတ်တွေ သိပ်ပြီးစားတာကိုး၊ သွေးတွေ ချိုကုန် လိမ့်မယ်၊ သွေးတွေ ချိုကုန်ရင် ရောဂါတွေဖြစ်မယ့်ဓာတ် ရောက်လာရော” လို့ပြောတယ်ကွ၊ အချိုကို လည်း အချိုမပြောဘူး။ အချိုဓာတ်တဲ့။ အချဉ်ကိုလည်း အချဉ်မပြောဘူး။ အချဉ်ဓာတ်တဲ့။ အခါတို့၊ အဖန်တို့ကိုလည်း ဒီလိုပဲ။ အခါဓာတ်၊ အဖန်ဓာတ်တို့တဲ့ကွ။ တစ်နေ့မှာ ဆရာကြီးအပြင်ထွက်သွားတုန်း ငါတို့ တပည့်တွေချည်းပဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့ကွာ။ အဲ ဒီမှာ ငါတို့က ရယ်စရာတွေ ပြောပြီး တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေကြတယ်ဟေ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဆရာကြီးက ပြန်ပြီးရောက်လာတယ်။ အဲဒီ လို ရောက်လာပြီး “အရယ်ဓာတ်တွေ တယ်ပြီးပွင့်နေပါလား” တဲ့။ ရယ်တာကိုလည်း ဓာတ်လို့ပြောတယ်။ တစ်ခါကလည်း သူ့တပည့်မတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက်စကားများ ပြီး ငိုကြတယ်။ အဲဒါကိုလည်း နင်တို့ အငိုဓာတ်တွေတယ်ပြီးများ ပါလားလို့ ပြော တယ်။ ငိုတာကိုလည်း ဓာတ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒီ မှာ တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ရေနွေးကြမ်းကို မော့လိုက်လေ၏ ။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ ဦးလေးရယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဖြည်းဖြည်းပြောတာပေါ့”
ဟု ပြောလိုက်ရ လေ၏ ။

ဦးအောင်သော်ကြီးက..

“ပြောစရာရှိတာကတော့ ပြောရမှာပဲဟေ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က..

“ဒီနေ့လည်း ဦးလေးက အပြောဓာတ်တွေ တယ်ပြီးများ နေပါလား၊”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က...

“အပြောဓာတ်တွေ များ တာလည်း မပြောနဲ့ လေကွာ။ မင်းကလည်း

အမေးဓာတ်တွေ များ တာ ကိုး”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းဘာသာ သဘောကျ၍ ရယ်မောနေတော့၏။

ထိုသို့ ရယ်မောပြီးနောက်...

“ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ထဲမှာ ရုံးကအရာရှိတွေလည်း ပါတယ်ကွ၊ အဲဒီ

အရာရှိထဲမှာ ကိုမြင့်သိန်း ဆိုတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်လည်းပါတယ်။ အဲဒီ လူဟာ

နိုင်ငံခြားသွားဖို့ အရွေးခံရပြီးမှ တစ်ယောက်ဝင် ပြီး နှောင့်ယှက်လို့ သူ့ကို

ဖယ်ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို သူကမကျေနပ်တော့ ဆရာကြီးဆီလာပြီး သူ့အဖြစ်အပျက်ကို

ပြောပြတယ်။ အဲဒီတော့ တို့ဆရာကြီးက “ဟ မြင့်သိန်းရ၊ မင်းမှာလည်း အဖျက်

ဓာတ်တွေက များ လှချည်လား” လို့ ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်တယ်ကွ၊ အဲဒီလို ရယ်ပြီးတော့

အိပ်ရာ နံဘေးနားမှာ အုန်းမှုတ်ခွက်နှစ်ခုထားကွာတဲ့။ ပြီးတော့ အဲဒီ အုန်းမှုတ်ခွက် နှစ်ခုကို

အိပ်ခါနီး မှာ တဝှမ်းဝှမ်းတီးပေတော့တဲ့။ အဲဒီတော့ ကိုမြင့်သိန်းက အဘဒါဘာဓာတ်လဲလို့

မေးတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ အဘက “အုန်းမှုတ်ခွက်ကြီး မြည်အောင်တီး၊

ခရီးအဝေးကြီးသွားလတ္တံ့” ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပေါ့ကွာ၊ အပျက်ကို အပျက်နဲ့ ချေတဲ့

အပျက်ဖြေဓာတ်ကွ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုမြင့်သိန်းဆိုတဲ့ အရာရှိဟာ အုန်းမှုတ်

ခွက်နှစ်ခုကို သူ့အိပ်ရာနံဘေးနားထားပြီး ညညတီးတော့တာပဲဟေ့”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေသည်။

“အုန်းမှု တိခွက်တီးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီဦးလေးရယ်။ ခွက်ခွက်ချင်းတီးရမှာ လား၊ ကုန်းကုန်း ချင်း တီးရမှာ လား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ... .

“ကုန်းကုန်းချင်း တီးရမှာ ၊ ပြီးတော့ အုန်းမှု တိခွက်ကလည်း အုန်းသီးတစ်လုံးတည်းကို ခြမ်းထား တဲ့ အုန်းမှု တိခွက်နှစ်ခု ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏ ။

“အဲဒီ တော့ ဦးလေးရယ်၊ အဲဒီ ကိုမြင့်သိန်းဆိုတဲ့ အရာရှိ နိုင်ငံခြားကို ပါသွားရောလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က... .

“အဲဒါတော့ ဆန်းတယ်ဟေ့၊ သူတို့ ရွေးထားတဲ့အထဲက တစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေဆုံးသွားလို့ ကိုမြင့်သိန်းကို ပြန်ပြီးထည့်ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ် ဦးလေးရဲ့ ၊ အုန်းမှု တိခွက်တီးတာဟာ အဲဒီ ကိုမြင့်သိန်းတစ်ယောက် တည်းအတွက် ပေးတဲ့ဓာတ်နဲ့ တူတယ်၊ တစ်ခြားလူလုပ်ရင်ကော အဆင်ပြေပါ့မလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က...

“တခြားလူလည်း ဒီဓာတ်ပဲကွ၊ ငါတို့ စမ်းကြည့်တာ များ နေပြီ၊ အဲဒီ အတိုင်း ဖြစ်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“နောက်ထပ် ဘာတွေသင်ပေးသေးသလဲ ဦးလေးရဲ့ ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးပြန်ရာ ဦးအောင်သော်က...

“မင်းကို ငါပြောသားပဲကွ၊ တကူးတက သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြုံ
တဲ့အခါလုပ်ပေးတာ၊ တစ်ခုပြောပြရဦးမယ်၊ သူ့ တပည့်ထဲမှာ ကိုသန်းဌေးဆိုတဲ့
လူတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ တစ်နေ့မှာ အဲဒီကို သန်းဌေးက အဘအိလာပြီး သူ့အလုပ်တွေက
ဘာမှမဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ငွေရစရာတွေလည်း မရတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ
အဘက “သန်းဌေး မင်းတော့ လမ်းဘေးမှာ သွားအိပ် ကွာ” ဆိုပြီး ကီလီဆိပ်ကမ်းကို
လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကိုသန်းဌေးဟာ အဲဒီ ကီလီဆိပ်ကမ်း လမ်း ဘေးဘောတံတားမှာ
တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်လာတယ်။ အဲဒီ မှာ အဘက ကိုသန်းဌေးဝတ်လာတဲ့ အင်္ကျီ ၊
လုံချည်တွေကို ရေမျှာခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်သစ်အစားသစ်တွေဝတ်ပြီး
ရွှေတိဂုံဘုရားကို ညှာရစ်လှည့်ပြီး ဖူးခိုင်းတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ ဟေ့။ အဲဒီ ကိုသန်းဌေးဟာ
ဒုက္ခရောက်မလိုလိုနဲ့ မရောက်ဘဲ စီးပွားရေးဟာ ထောင်တက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ တို့လည်း
“မသိလို့ အဘရယ်၊ အဲဒါ ဘာဓာတ်လဲလို့ မေးတော့ လမ်းဘေးကနေ ဆွဲတင်တဲ့ဓာတ်ပေါ့ကွ၊
သန်းဌေးကို လမ်းဘေးကနေ ဆွဲတင်ပြီး ဘုရား ဘေးကို လွှတ်လိုက်တာလို့ ပြောတာကွ။ အဲဒီ
တော့ ငါတို့ဆရာကြီး အဘမှည့်ရဲ့ ဓာတ်တွေလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး၊ သူဟာ ဗေဒင်နဲ့ လည်းမတူဘူး။ ဗေဒင်နည်းနဲ့
ယတြာချောင် အဲဒါမျိုး မလုပ်ရဘူး။ ဦးလေးတို့ အဘနည်းက တစ်မျိုးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ဦးအောင်သော်သည် ရေနွေးကြမ်းကို ငဲ့ပြန်၏
။ ငဲ့ပြီးလျှင် သောက်ပြန်၏ ။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်ကို ဖွာပြန်၏ ။ ထို့နောက် ၎င်းက ...

“ငါတို့ ဆရာကြီးမှာ တပည့်တစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီ တပည့်နာမည်က
ကိုတင်အောင်တဲ့။ အဲဒီ ကိုတင်အောင်ကို ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် မြှင့်တင်တဲ့အခါမှာ
သပြေအစည်းလေး(၉)စည်းကို ဘုရားမှာ သတ်သတ်ထိုးခိုင်းတယ်ကွ။ အဲဒီ သပြေကိုးစည်းမှာ
အစည်းလေးတစ်စည်းမှာ သပြေ(၉) ခက်ပါတယ်ကွ။ ကိုးစည်းဆိုတော့ စုစုပေါင်း

အခက်(၈၁)ခက်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီ သပြေကိုးစည်းကို အိုးထဲ ထည့်ပြီး ထိုးခိုင်းတယ်ကွ၊
တစ်စည်းထည့်တိုင်းထည့်တိုင်း သပြေတစ်သိန်းလို့ အော်ခိုင်းတယ်။နောက်
တစ်စည်းထည့်ရင် သပြေနှစ်သိန်းလို့ အော်ခိုင်းတယ်။ ကိုးစည်းထည့်တော့
သပြေကိုးသိန်းပေါ့ကွာ။ အဲဒါကို ကိုးရက်လုပ်ခိုင်းတယ်ကွ၊ တစ်နေ့တစ်ခါ သပြေပန်းတွေကို
လဲခိုင်းတယ်။ ကိုးရက်တိတိ လုပ်ရတယ်ကွ၊ အဲဒါတွေလုပ်ပြီးလို့ ကိုးရက်ပြည့်တဲ့အခါမှာ
သပြေကိုးသိန်းကို ရပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကြေးလင်ပန်းတစ်ခုထဲကို
ငွေပန်းကိုးပွင့်ထည့်ခိုင်းတယ်။ ကိုးပွင့်ဆိုတော့ ငွေကိုးသိန်းလို့ အော်ရတာ ပေါ့ကွာ။
အဲဒါကိုလည်း ကိုးရက်လုပ်ခိုင်းတယ်။ သပြေကိုးသိန်း ကိုးရက်မှာ “သုဂတော” ဂုဏ်တော်ကို
ကိုးပတ်စိပ်ခိုင်းတယ်။ ငွေပန်းပွင့်လေးတွေ လှူတဲ့ ငွေကိုးသိန်း၊ ကိုးရက်မှာ တော့
“လောကဝိဇ္ဇ” ဂုဏ် တော်ကို ကိုးရက်စိပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ သပြေကိုးသိန်းထည့်တဲ့ အိုးရယ်၊
ငွေကိုးသိန်း လုပ်တဲ့ကြေး လင်ပန်းကို ငါတို့ဆရာကြီးက ကိုတင်အောင်ကို
အပြီးပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ တော့ ငါတို့က ငါတို့ဆရာကြီးကို အဲဒါဘာဓာတ်လဲလို့
မေးတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ တော့ ဆရာကြီးက “သပြေကိုးသိန်း ငွေကိုးသိန်း ဓာတ်” တဲ့ကွ၊
နောက်ဆုံးမှာ အဘတပည့် ကိုတင်အောင်ကြီးဟာ ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်သွားတာပဲ။
လာဘ်လည်း အတော်ပွင့်တယ်ဟေ့၊ ဆရာကြီး ပြောတဲ့စကား တစ်ခုရှိတယ်ကွ၊
လောကုတ္တရာက “ပရမက်” တဲ့။ လောကီက “ပညတ်” တဲ့။ လောကီကိစ္စတွေ လုပ်တဲ့အခါမှာ
ပညတ်ဓာတ်တွေကို ဦး စားပေးပြီး လုပ်ရတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ဘယ်သူကို
ဘာပဲလုပ်ပေးလုပ်ပေး၊ ပညတ်ဓာတ်တွေနဲ့ လုပ် ပေးတာကွ။ နောက်တစ်ခုက ဆရာကြီးရဲ့
နည်းတွေဟာ မင်းပြောသလိုပဲ ဗေဒင်ယတြာနည်းတွေ မ ဟုတ်ဘူးကွ။ ဓာတ်နည်းတွေကွ။
ဓာတ်နည်းတွေဆိုလို့ ငါ့ကိုမမေးနဲ့ ။ ငါလည်း မသိဘူးကွ။ တစ်ခု မှတ်မိတာကို
ပြောရဦးမယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်မယ့် လူတစ်ယောက် သူ့ဆီ ရောက်လာတယ်။ အဲ
ဒီလူနာမည်ကို ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိသေးတယ်။ ဦးတင်ရွှေတဲ့။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်
ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ပါဖူး တယ်ကွ။ ပါဖူးတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း ရိုးရိုးပုလိပ်အဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး။
မြင်းစီးတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကွ။ ဒါကြောင့်သူ့ကို မြင်းတင်ရွှေလိုက် ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီ
မြင်းတင်ရွှေကြီးဟာ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့ ဒီဘက်ခေတ်ကြီးမှာ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဆရာကြီးဆီ ရောက်လာတာ။ ဆရာကြီးက မင်းရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နံပြားဖိုပါမလားလို့ မေးတယ်။ မြင်းတင်ရွှေက ပါမယ်လို့လည်းပြောရာ နံပြားဖိုလုပ်ရင် ငါ့ကိုလာခေါ်ဦးလို့ ပြောတယ်။ မြင်းတင်ရွှေကလည်း ခေါ်ပါ့မယ် ဆရာကြီး ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်။ နံပြားဖို လုပ်တဲ့နေ့မှာ ဆရာကြီးကိုလာခေါ်တယ်။ ငါကအဖော်အဖြစ် လိုက်သွားရတယ်။ ဆရာကြီးက ဈေးထဲက ပရဆေးဆိုင် ဝင်ပြီး တစ်ကျပ်သားရှိတဲ့ သွပ်ခဲလေးတစ်ခဲ ဝယ်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ မြင်းတင်ရွှေဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတဲ့နေရာကို သွားတယ်ကွ။ အဲဒီ လည်း ရောက်ရော နံပြားဖိုထဲကို သူဝယ်လာတဲ့ သွပ်ခဲလေးကို ထည့်ပြီး အင်္ဂတေနဲ့ ပိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါက အဘ အဒါဘာဓာတ်လဲလို့ မေးတော့ သွပ်ဓာတ်တဲ့ကွ။ အဲဒီ သွပ်ဟာ မီးကြိုက်တော့ မီး တောင်းပြီကွ။ မီးတောင်းပြီဆိုတော့ အဲဒီ နံပြားဖိုဟာ နံပြားတွေ အများ ကြီးဖုတ်ရပြီပေါ့ကွ။ နံပြားဖို ဟာ နံပြားတွေအများ ကြီး ဖုတ်ရပြီဆိုတော့ မြင်းတင်ရွှေရဲ့ လက်ဖက်ရည်လည်း အများ ကြီး ရောင်းရပြီ ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ အဘပြောသည့်အတိုင်းပင် မြင်းတင်ရွှေ၏ နံပြားဖိုသည် သူသုံးယောက် အလဲအလှယ်ထား၍ တစ်နေ့ကုန်နံပြားရိုက်ရသည်ဆို၏ ။ မြင်းတင်ရွှေလည်း သူ၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နှင့်ပင်လွန်စွာ အကျိုး ပေးလေ၏ ။ ၁၀နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆိုင်ကိုပြင်၍ ဆောက်ရာ နံပြားဖိုကိုပါ ဖြိုရလေ၏ ။ ထိုသို့ နံပြားဖိုဖြိုရာတွင် ဖိုအတွင်းမှ အလွန်အရည်အသွေးကောင်းသော သွပ်ဓာတ်လုံးတစ် လုံးကို မြင်းတင်ရွှေရခဲ့သည်ဆို၏ ။ ထို သွပ်ဓာတ်လုံးသည် လွန်စွာ မျက်နှာပွင့်သည် ဖြစ်ရာမြင်းတင် ရွှေကြီးသည် အသက်ကြီးမှ မိန်းမနှစ်ယောက် ထပ်၍ ရသွားသည်ဆို၏ ။ ထိုသို့ ရပြီးမှ ကုန်းကောက် စရာ မရှိလောက်အောင် မွဲတေသွားသည်ဟုလည်း ကြားရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီး ပြောသည်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ နားထောင်ခဲ့ရ၏ ။ ဦးအောင်သော် ကြီးလည်း ရေခဲနွေးကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်သည်ဖြစ်ရာ ရေခဲနွေးကုန်သည်နှင့် ကျွန်ုပ် သည် ကာကာဆိုင်သို့ ပြေး၍ ရေခဲနွေးတောင်းရလေ၏ ။ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထပ်၍ ယူလာ သော ရေခဲနွေးကြမ်းကိုငဲ့၍ သောက်ပြန်လေ၏ ။ ပြီးလျှင် စကားများ ပြောပြန်လေ၏ ။ ၎င်းပြောသော စကားများ ထဲတွင်

ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများ များစွာ ပါဝင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်
သော်ကြီးနှင့် စကားပြောရသည်ကို လွန်စွာ ကျေနပ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရေနွေးကြမ်းကို
တစ်ခွက် ပြီးတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးရလေ၏။ ထိုသို့ ငှဲ့ပေးရင်း...

“နေပါဦး ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးတို့ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာက ဘာပညာတုံး။
ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက...

“ဓာတ်စမပညာကွ။ ငါ့ကို ဓာတ်စမနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မသင်ဘူး။
မသင်ရုံမသင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဟ ရွှေအောင်သော် နင်နဲ့ ဓာတ်စမပညာနဲ့ မတန်ဘူးလို့
ပြောသေးတာ။ အဲဒီတော့ ငါက မခံချင်လို့ အဘရယ် လူပဲ မတန်တာမရှိပါဘူးလို့
ပြန်ပြီးပြောလိုက်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ ဟေ့။ ဆရာကြီးဟာ စိတ်မဆိုးဘူးကွ။ အားရပါးရ
ရယ်တယ်။ အဲဒီလို အားရပါးရ ရယ်ပြီးတော့ “ဝကာရောစ၊ ဗုဒ္ဓရူပံ၊ ဝတစ်လုံး... အသုံးအများ
ကြီးပဲ” မင်းတို့ကို နားလည်အောင် ပြောထားရဦး မယ်။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ
ဝင်ပြီးမရှုပ်ရဘူး။ ဝရုန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အိမ်မှာ
စာကပ်ထား၊ ကပ်ထားရမယ့် စာက ဟောဒီလိုလို ဆိုပြီး မြေဖြူခဲနဲ့ ခါးပန်းမှာ စာရေး
ပြတယ်။ အဘရေးပြတဲ့ စာက ဟောဒီလိုကွ”

ဟု ဆိုကာ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့်
အောက်ပါစာကို ရေးပြလေ၏။

ဝဝစား၊
ဝေးဝေးနေ၊
ဝင်မရှုပ်နဲ့
ဝရုန်းသုန်းကားတွေ
ဖြစ်ကုန်မယ်။

အထပ်ပါအတိုင်း ရေးပြပြီးလျှင် ဦးအောင်သော်ကြီးက ...

“ဒါနဲ့ ငါကလည်း အဘကို ပြန်ပြီးမေးတယ်။ အဘရယ် အဘစာကလည်း
ဆုံးမစာလည်း မဟုတ်၊ နီတိလည်းမဟုတ်၊ ကလေးကလား နိုင်လိုက်တာလို့ ပြောလိုက်တော့
အဘက ရယ်တယ်။ ရယ်ပြီးတော့ တောင်ဝှေးနဲ့ ငါ့ခေါင်းကို သုံးချက်ခေါက်တယ်။ အဲဒီ လို
ခေါက်ပြီးတော့ ရတနာသုံးပါးကို ရည်စူးပြီးတော့ သုံးချက်ခေါက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီ
တော့ ငါက အဘရယ် အနန္တ၊ အနန္တငါးပါး ကို ရည်ရွယ်ပြီးခေါက်ရင် ကျွန်တော်ငါးချက်

အခေါက်ခံရမှာ ပေါ့လို့ ပြောတော့ အဘက ခေါင်းကို တောင်ဝှေးနဲ့ ကိုးချက်ခေါက်ပြန်တယ်။
ဂုဏ်တော်ကိုးပါးတဲ့။ အဲဒီ လို ပြောသေးတယ်ကွ။ အဲဒါနဲ့ တော်ပါတော့ အဘရယ်လို့ ပြောပြီး
နေရာရွှေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ မှာ အဘက ခေါင်းကို တောင်ဝှေးနဲ့ တစ်ချက်ခေါက်ပြန်တယ်။
ခေါက်ပြီးတော့ “ဧကောဓမော” တဲ့။ အဲဒီ တော့ ငါ့ခေါင်းကို သုံးချက်တစ်ခါ၊ ကိုးချက် တစ်ခါ၊
တစ်ချက်တစ်ခါဆိုတော့ စုစုပေါင်း ၁၃ချက် ခေါက်ရတယ်ပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် ငါ့နား မှာ
ထိုင်နေတဲ့ အဘတပည့်ကိုပေစီဆိုတဲ့လူက အဲဒီ အပတ်မှာ မြင်းပွဲမှာ သုံးကိုးတစ်ကို တွဲ
ပွဲလောင်း ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ အဲဒီလူ တွဲ ပွဲတိုက်တယ်ဟေ့။

တစ်သောင်းကိုးထောင်လောက် အလျော်ရတယ် ဟေ့။ အဲဒီ ငွေတွေကို ကိုပေစီက
အဘဆီကိုလာပေးတယ်။ အဘက ဘုန်းကြီး၁၃ပါးပင့်ပြီး ထောပတ် ထမင်းနဲ့
ဆွမ်းကပ်လိုက်တယ်ကွ။ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ကိုပေစီကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်ကွ။ ထောပတ်ထ
မင်းကပ်တာ ဘယ်လောက်မှ မကုန်ပါဘူးကွ။ နှစ်ရာ၊ သုံးရာပဲ ကုန်ပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက
ပိုက်ဆံက အလွန်အဖိုးတန်တာကွ။ ကိုပေစီကြီးက အလွန်မည်မည်ရရ မရှိဘူး။ အဲဒီ တော့
သူက မေးတယ်။ ဘာလုပ်ငန်းလုပ်ရမလဲတဲ့။ အဲဒီ မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်တဲ့၊ ထမင်းဆိုင်နာမည်ကို
ရတာနာလို့။ အဲဒီ လို ညွှန် ကြားလိုက်တော့ ကိုပေစီကြီးဟာ ရွှေတိဂုံအရှေ့ဘက်အဆင်းမှာ
ရတာ နာ ဆိုတဲ့ ထမင်းဆိုင်သွားပြီး ဖွင့်တယ်။ အတော့်ကို ဟန်ကျတာပဲကွ။ သူ့ရဲ့
ထမင်းဆိုင်မှာ ထောပတ်ထမင်းစားချင်ရင် စားလို့ ရ တယ်။တို့လည်း အဲဒီ တုန်းက
ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ရင် သူ့ရဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားတယ်။ အလ ကား
စားတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ပိုက်ဆံပေးစားတာပါ။ ကိုပေစီကြီးကလည်းကွာ သဘောကောင်းလိုက်
တာ လွန်ပါရော။ အဲဒီ လူကြီးက မုဆိုးဖိုတစ်ဦးကွ။ သူ့ ဆီမှာ ထမင်းလာစားတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။ အဲဒီ မိန်းမနာမည်က မစိန်ခင်တဲ့။ အင်္ဂါနဲ့
တနင်္လာပူးပြီးမှည့်ထားတဲ့ နာ မည်ကွ။ နောက်တော့ ထမင်းဆိုင်မှာ ကိုပေစီမထိုင်ဘူးကွ။
မစိန်ခင်ပဲ ထိုင်တယ်။ ကိုပေစီကတော့ မြင်းသမားတွေနဲ့ မြင်းပဲတွက်နေတယ်။ သူ့မိန်းမ
မစိန်ခင်ကလည်း ကိုပေစီနဲ့ မရခင် အတော်တော် တာကွ။ ရွှေတိဂုံ ဘုရားမှာ
ပုတီးတက်စိပ်တယ်။ လပြည့် လကွယ် ဥပုသ်စောင့်တယ်။ ဝတ်ရင်လည်း အမြဲယောဂီရောင်
ဝတ်ထားတာ။ နောက်တော့ အဲဒီ မစိန်ခင်ကလည်း ထမင်းလာစားတဲ့ လူတစ် ယောက်နဲ့က

ငြိပြီးပစ္စည်းတွေ သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်တာ မနည်းပါဘူး။ ကိုပေစိကလည်း မြင်းမှာ ဖြုန်းပစ်လိုက်တာ မနည်းပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ဆိုင်ပါပြုတ်သွားတယ်ကွ”

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ရှည်လှားစွာ ပြောပြလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အဲဒီ လို ဒုက္ခရောက်တော့ ဦးလေးတို့ အဘဆရာကြီး မကယ်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦး အောင်သော်ကြီးက

“ကယ်တာပေါ့ကွာ။ မခင်စိန်ကို မယ်သီလရှင်ဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး သီးလရှင်ဝတ်ပေးလိုက် တယ်။ ကိုပေစိကိုလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ခိုင်းတယ်ကွ။ မခင်စိန်ကို မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်ဘက်မှာ သီလရှင်ဝတ်ခိုင်းတာကွ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အဝေးကြီးပေါ့ကွာ။ သုံးနှစ် လောက်ကြာတော့ မခင်စိန်ကလည်း မြသလွန်ဘုရားပွဲတော်ချိန်မှာ ဘုရားဖူးဖို့ ဆိုပြီး မကွေးကို ရောက်လာတယ်။ ကိုပေစိကြီးကလည်း မြသလွန်ဘုရားဖူးချင်လို့ဆိုပြီး မကွေးကို ရောက်လာတယ်။ ဘုရားပွဲမှာ ပြန်ဆုံးတော့ ဦးပဉ္စင်းကိုပေစိလည်း လူထွက်တယ်။ သူ့မိန်းမ မစိန်ခင်လည်း သီလရှင်က လူထွက်တယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ပေါင်းသွားကြတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပွဲဈေး တန်းတွေမှာ လိုက်ပြီး “မေတ္တာရေစင်” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အောင်ဗလမုန့်တို့ ဘာတို့ရောင်းကြတယ် ကွယ်။ ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံး ပွဲတော်တွေရှာ ပြီးဈေးရောင်းကြတာပေါ့ကွယ်။ ရှေးအခါက အဲဒီ လို လူတွေ ကို ဆယ့်နှစ်ပွဲလိုက်တဲ့လူတွေလို့ ခေါ်တာကွ။ အဘဆီကို သူတို့လင်မယား လာပြီး ကန်တော့ကြ သေးတယ်။ အဲဒီ မှာ အဘက ညောင်ရွက်ပေါ်မှာ ထုံးနဲ့ နငယ်နကင်းပိတ် စမလေးတစ်လုံး ရေးပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါလေးရသွားပြီးကတည်းက ကိုပေစိတို့ ဆိုင်ဟာသိပ်ပြီး ဈေးရောင်းကောင်း တယ်ဆိုပဲ။ မခင်စိန်ကလည်း ဒီအတိုင်းမနေဘူးကွ။ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးတန်းမှာ သူကငွေတိုးလေးဘာ လေးချတယ်။ အဲဒီ တော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စီးပွားပြန်ပြီး တက်လာတယ်။ စီးပွားတက်လာ တာနဲ့ တစ်ဖြူ င်နက် ကိုပေစိက ဖောက်တော့တာပဲဟေ့။ သူက အငယ်အနှောင်းတွေ ဘာတွေထား တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ . .

“အဲဒီ တော့ မခင်စိန်က ဘာလုပ်သေးတုံး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

“မခင်စိန်က ယောက်ျားတွေနဲ့ တွေ့ မရှုပ်တော့ဘူးကွ၊ သူက ပိုကာဒေါင်းတယ်၊ အရင်တစ်ခါ တုန်းက ကိုပေစိက မြင်းလောင်းတယ်။ မခင်စိန်က ယောက်ျားတွေနဲ့ ရှုပ်တယ်။ ခုတစ်ခါက မခင်စိန် က ပိုကာဒေါင်းတယ်၊ အပြန်အလှန်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လင်မယားက အလွန်ကိုသဘောကောင်း တယ်။ သူများ ကိုလည်း သိပ်ကို ကူညီတတ်တယ်။ အပေးအကမ်းလည်း သိပ်ရက်ရောတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုအခါက ကျွန်ုပ်က . . .

“သူတို့နှစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ မမွဲပါလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် ရယ်လေ၏ ။

“ဟေ့ကောင်လေးရဲ့၊ မကောင်းတာလုပ်တိုင်း မွဲတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မကောင်းတာလုပ်ပြီး ချမ်း သာနေတာ အပုံကြီးရှိတယ်။ ကောင်းတာလုပ်ပြီး မွဲနေတဲ့ လူတွေလည်း အပုံကြီးရှိတယ်”

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ထားလိုက်ပါတော့အဘရယ်၊ အဘရဲ့ သူငယ်ချင်းဦးဖေသော်အကြောင်း ပြောမယ်ဆို၊ အဲဒီ အကြောင်းဟာ ပြတ်သွားလိုက် တာအစကို ရှာလို့မရတော့ဘူး။ ပြောပါဦးအဘရဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက...

“သိပ်ပြီး သိချင်ရင် ငါ့အိမ်လိုက်နဲ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“လိုက်ရမှာ ပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်က သိချင်နေတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က...

“သိရစေ့မယ်၊ သိရစေ့မယ်၊ ကဲ လာသွားကြစို့။”

ဟု ဆိုကာ...

ကျွန်ုပ်အား ၎င်းအိမ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်လည်းထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ဦးဖေသော်ဆိုသူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို သိရှိခွင့်ရတော့မည်ဟု နှလုံးပိုက်ကာ ဦးအောင်သော် ၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေတော့သတည်း။